

Catalunya Cristiana

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XXXVIII | NÚM. 2048
2,90 € | 23 DESEMBRE 2018

Cuca Canals - lafabricadeoraciones.wordpress.com

Bon Nadal!

Acollir-se al sagrat

Ara fa mil anys Oliba de Cerdanya (971-1048), abat de Ripoll i de Cuixà, fou ordenat bisbe d'Osona. Amb aquesta avinentesa s'han celebrat un seguit d'actes que es prolonguen encara, com l'exposició que organitza el Museu Episcopal de Vic fins al febrer del 2019.

En el seu temps es consolidaren les sagreres, els espais de trenta passes eclesiàstiques al voltant dels temples, que delimitaven una zona protegida de les violències feudals. Moltes de les nostres viles i ciutats tenen origen en aquests espais d'immunitat. Això explica que els carrerons estrets s'arremolinin al voltant dels temples. Però per tal d'assegurar un clima de convivència, calia anar més enllà i que s'establís una autoritat que prohibís la pràctica de qualsevol tipus d'acte violent arreu del territori. Aquest fou l'objectiu de les assemblees de Pau i Treva de Déu, la primera de les quals, als comtats catalans, va tenir lloc a Toluges (Rosselló), el 1027, sota presidència de l'abat Oliba. Espais i temps de pau foren les coordenades eclesials d'un nou model de societat.

En un quadern de Cristianisme i Justícia (n. 210), que porta per títol *Acollir-se al sagrat. La construcció política de llocs habitables*, José Laguna, teòleg, músic i pedagog,

afirma que ja Jesús fou un constructor de llocs habitables per a aquells i aquelles a qui la societat de la seva època havia condemnat al desnonament d'identitats negades i excloses. Al seu voltant s'arredossaven els més desafavorits de la societat.

I posa com a exemples l'Església alemanya, que ha tret la pols al vell dret d'asil, i una església protestant holandesa que porta un mes celebrant serveis religiosos ininterrompudament per evitar que deportin una família de refugiats armenis que porta nou anys vivint al país. La llei impedeix que la policia entri en llocs de culte durant les celebracions religioses.

El papa Francesc a *Amoris laetitia* (30) afirma que «davant de cada família es presenta la icona de la família de Natzaret, amb la seva quotidianitat feta de cansaments i fins i tot de malsons, com quan va haver de patir la incomprendible violència d'Herodes, experiència que es repeteix tràgicament encara avui en tantes famílies de pròfugs rebutjats i desarmats». Els testimonis de persones que poden celebrar el Nadal lluny de les seves llars gràcies a l'acolliment en llocs d'Església, que recollim al Primer Pla, ens pot ajudar a viure aquestes festes tocant de peus a terra. Bon Nadal!

Contingut

- 03**
Editorial
- 05**
La setmana
- 06**
Opinió
- 08**
En primer pla
- 13**
Opinió
- 15**
Vida eclesial
- 29**
Opinió
- 32**
Reportatge
- 38**
La veu dels pastors
- 40**
Bíblia
- 42**
Litúrgia
- 46**
Espai lectors
- 50**
Cultura
- 55**
Laudato Si
- 62**
Agenda
- 63**
Des del carrer

Famílies d'acollida en espais d'Església

PÀGINA 8

50
Gustavo Duch

Tricentenari de la mort de sant Joan de La Salle

PÀGINA 22

La il·lusió del Nadal a les residències d'ancians

PÀGINA 32

52
El llegat de Ramon Llull

La setmana en tuits

ERIC PLA RIBELLES
@PLAERICRIBELLES

Coral Estel de Lleida

La Seu Vella ha acollit els actes d'obertura del Cicle de Nadal que organitza tots els anys l'Agrupació llerdenca de Pessebristes amb la col·locació del pessebre, una visita guiada pel @TuroSeu-Vella i un concert amb el quartet «pols i pua terres de Ponent»

MÀXIM MUÑOZ @MAXMUDU

Prevere claretjà

Que difícil que és denunciar l'atropellament dels Drets Humans quan les víctimes són adversaris polítics! Que difícil que és posar sempre la pròpia opció política al servei de principis que són irrenunciables per a tothom

JORDI GUARDIOLA
@JORDIGUARDIOLAF

Periodista

Una abraçada molt forta al personal del Museu de Lleida per tot el que va haver de passar fa un any. Des de fora vam fer el que vam poder per posar-los-ho difícil i perquè no ús sentíssiu sols

ÒSCAR CAMPS @CAMPSOSCAR

Fundador de Proactiva Open Arms

Avui és el dia europeu de la hipocresia, avui apareixeran de sota les pedres tots els polítics defensors de la Declaració Universal de Drets Humans i ompliran les xarxes de missatges de suport. Però enviaran a Líbia el qui faci falta

Zoom

EDUARD BRUFAU

Agustí Codinach

En resposta a la petició d'Isabel Turull, germana de Jordi Turull, perquè els bisbes catalans es pronunciessin sobre l'empresonament dels líders independentistes, el vicesecretari de la Tarraconense ha publicat una nota en nom dels bisbes. En el document afirmen que «costa d'entendre la llarga presó preventiva» i expressen «el seu respecte i alhora la seva profunda preocupació, davant la vaga de fam». També fan constar que alguns bisbes han visitat tant els presos com els familiars i posen l'accent en el fet que «els sacrificis per part de tots serà el que ens durà a la concòrdia i la pau social». A la imatge, dejuni en suport dels presos al convent dels Caputxins de Sarrià, Barcelona.

Escoltat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA
Coordinador d'informatius

Vivim el Nadal

La nostra sintonia és molt especial quan comença el temps de Nadal. A banda de la música i els programes habituals diaris i setmanals propis dels dies feiners, es poden escoltar diversos espais extraordinaris a partir d'aquest dilluns 24 de desembre, dia en què oferim a les 21.00 una proposta poètica, *Ara ve Nadal*, una interpretació del *Messies* de Händel a les 22.00 i la Missa del Gall des de Montserrat a partir de les 23.30.

El dia de Nadal, dimarts 25, les Laudes seran a les 8.30. Després, a les 10.30, s'emetrà *La Taula de l'evangeli* i a les 11.00, la Missa solemne igualment des de Montserrat. La gran jornada de les festes es completa amb *El Pessebre* de Pau Casals (19.00) i una completa selecció especial de nades a partir de les 21.00. La setmana continuarà amb Sant Esteve, amb molta música nadenca, i amb els dies 27 i 28, que inclouran els programes habituals dels dijous i els divendres. D'altra banda, transmetrem el diumenge 30 l'Eucaristia organitzada per la Pastoral Familiar de Barcelona. Serà a les 17.00 des de la basílica de la Sagrada Família.

L'efemèride de la setmana

28 de desembre del 1902: es posa la primera pedra del nou temple expiatori del Sagrat Cor al cim del Tibidabo, a Barcelona.

NÚRIA FERRET CANALE
Orde de les Verges

Fer el pessebre, encara avui, ajuda a viure amb més profunditat el temps tan preciós i entranyable del Nadal

PENSANT-HO MILLOR

Vora el pessebre

Segurament ja sabeu que el primer pessebre de la història fou una iniciativa de sant Francesc d'Assís l'any 1223 a la localitat italiana de Greccio. Malgrat el temps que ha passat des d'aleshores, per a moltes persones i comunitats fer el pessebre continua sent encara avui quelcom que ajuda a viure amb més profunditat el temps tan preciós i entranyable del Nadal.

Ja fa força dies que els nostres carrers s'han omplert d'ornaments; els aparadors de les botigues, de regals, ofertes, reclams; les cases, de cançons, llums i torrons. Però, *pensant-ho millor*, potser només a les esglésies i vora el pessebre d'algunes llars podrem retenir un bri d'espiritualitat entre tant d'embolcall i paper de regal, confiant que en un racó de cada cor enamorat hi brilli la Nit Santa, una espurna del primer Nadal. Deixeu-me, doncs, que avui m'atansi vora el pessebre, i des d'allí, contemplant les figuretes del sant relat, us reveli alguns dels meus desitjos més preuats...

Primer de tot, voldria l'esperança, la fortalesa i l'amor de Maria, la Mare. L'esperança, per confiar en la vinguda sempre nova de Jesús; la fortalesa, per caminar darrere seu sense defallir; l'amor, per abraçar-lo i acaronar-lo avui en els més petits.

També desitjo el silenci de Josep, el Custodi: per tal de «custodiar» els més febles i necessitats, i per saber callar i acollir el Misteri del Déu encarnat. I desitjo, és clar, la petitesa de Jesús, l'Infant... per fer-me petita jo també, i així no fer por ni espantar; per deixar-me cuidar, per ser tendresa i feblesa i saber plorar.

Però també voldria la fe dels pastors i la perseverança dels mags d'Orient. La fe que em faci deixar els ramats per córrer a adorar, la simplicitat de no tenir res més a les mans, l'alegria d'haver trobat l'Infant i d'anunciar-ho amb claredat; la perseverança de buscar l'estel i seguir-lo i avançar en l'obscuritat, de superar els obstacles, de fugir dels Herodes, de seguir endavant, d'agenollar-me i pregar, de retrobar camins, de recomençar, d'inventar.

Doneu-me, finalment, la claredat de l'estel, la música dels àngels, la glòria del cel, la pau a la humanitat; la bondat al cor, l'amistat, la fidelitat, l'abraçada dels enemics, el compartir dels pobres, la veritat.

Tot això és el que desitjo i demano un any més des del pessebre, per a mi i per a tots, en aquest Nadal!

UN NOU LLINDAR

Jesús, referent fiable per a la humanitat

SEBASTIÀ
TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

«Jo seré amb vosaltres
cada dia fins a la fi
del món»

Els cristians proclamem que la raó de ser de les festes de Nadal i de tota festa cristiana està en Jesús. La més nova i millor notícia és que Déu s'ha fet home per ser company de ruta d'una humanitat que necessita tenir un referent fiable que li sigui costat per caminar amb confiança i esperança. Recuperar Jesús ens dona el goig de tenir-lo sempre al nostre costat, ell que ha dit «Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món».

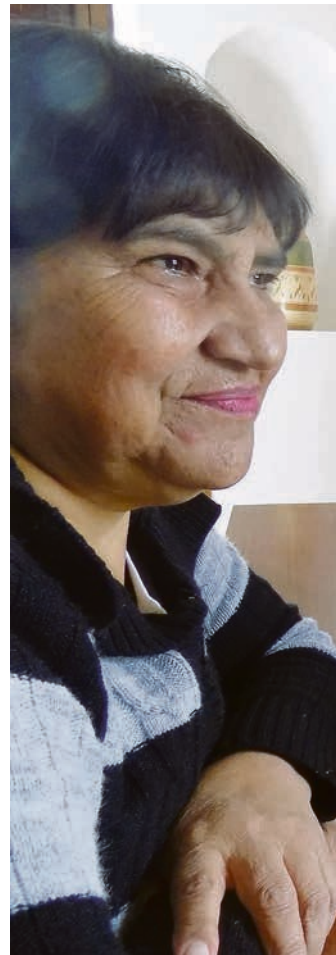
Aneu a l'Evangeli i veureu que tot ell està ple de paraules de vida, d'amor, coratge i consol; si ho feu, haureu trobat Jesús! Pregueu, haureu trobat Jesús! Mirem-nos amb tendresa i ajudem-nos fent-nos servidors els uns dels altres, haurem trobat Jesús! D'ell, de Jesús, la Paraula que s'ha fet carn i habita entre nosaltres, traiem el missatge de Nadal, no fet de paraules buides ni de tradicions que han perdut les arrels, sinó de la llum d'una presència que ve a dir-nos «ja no sereu orfes».

«L'Evangeli —diu el papa Francesc— parla d'una llavor que un cop sembrada, creix per ella mateixa també quan el pagès dorm» (cf. Mc 4,26-29). L'Església ha d'acceptar aquesta llibertat inabastable de la Paraula, que és eficaç a la seva ma-

nera, i de formes molt diferents que solen superar les nostres previsions i trencar els nostres esquemes. La intimitat de l'Església amb Jesús és una intimitat itinerant... Fidel al model del Mestre, és vital que avui l'Església surti a anunciar l'Evangeli a tothom, en tots els llocs, en totes les ocasions, sense demora, sense fàstic i sense por. La joia de l'Evangeli és per a tot el poble, no pot excloure ningú. Així ho anuncia l'àngel als pastors de Betlem: «No tingueu por, us anuncio una bona notícia que portarà a tot el poble una gran alegria» (Lc 2,10).

És el naixement de Jesús! Déu entra en la nostra història i nosaltres en la seva, una única història de salvació. És el millor que ens hagi pogut passar. Aquests dies són per assaborir-ho i viure-ho. La nova icona del pessebre marca un estil diferent, el que Déu ha escollit per donar-se a conèixer a través seu i mostrar amb qui s'identifica. Va bé que la felicitat que proposa sigui la que ens desitgem.

«Sagrades» famílies

**Experiències d'acolliment
en espais d'Església no profanats
pel mercat**

Gonzalo Arturo i la seva mare Aura Rosa amb un nen Jesús embolicat en una dessuadora estripada. «Jesús va néixer pobre», recorden.

JOSÉ LAGUNA
«És urgent crear llocs de protecció per a aquells éssers humans que no tenen cap altre passaport que el valor de la seva dignitat»

Josep, Maria i un Jesús encara *nasciturus* —la Sagrada Família— van viure amb estupor i angoixa com les diferents portes a les quals trucaven es tanquaven abans de poder donar a llum el Salvador. Van ser migrants que, com tants avui, experimentaren el rebuig i la manca d'un espai material i simbòlic on ser acollits. «És urgent crear llocs de protecció per a aquells éssers humans que no tenen cap altre passaport que el valor de la seva dignitat», alerta el teòleg José Laguna al Quadern *Acollir-se a sagrat. La construcció política de llocs habitables*, publicat per Cristianisme i Justícia.

El cap de l'Església catòlica, de fet, està empenyent a donar un ús evangèlic als espais eclesials (recintes, monestirs, cases de caritat...) i convertir-los en aquests llocs d'acollida radical per a aquelles persones que es veuen empeses a fugir de situacions deshumanitzants. «Vull destacar la situació de les famílies sumides en la misèria, castigades de tantes maneres. (...) L'Església ha de tenir una especial cura per comprendre, consolar i integrar» [*Amoris laetitia*, 49].

Hem conegut dues famílies que, en diferents circumstàncies, han viscut el que significa trucar a espais sagrats, que t'obrin i que t'acullin en fraternitat.

En tots dos casos hi ha diversos punts en comú: una necessitat peremptòria en origen, una persona-balisa que assenyalava el camí i un procés de confiar en la Providència. La família ucraïnesa formada pel Maxim, l'Inna i la seva filla Anna es van veure obligats fa quatre anys a marxar del seu país per l' imminent reclutament del pare a l'exèrcit. El Maxim no es volia preparar per a la guerra i van marxar a correccuita, pràcticament amb el que duïen posat.

Amb l'estatus de refugiats polítics van arribar a Manresa, on havia viscut i va morir el pare del Maxim, i es van allotjar a casa d'una cosina. «Els primers temps van ser molt difícils, miràvem d'ajudar a casa de la cosina, però els diners se'ns van acabar aviat perquè no teníem feina cap dels dos, tampoc no sabíem l'idioma», recorda l'Inna. De fet, van estar valorant tornar-se'n de nou al seu país.

La professora que ensenyava castellà a l'Inna va posar-la en contacte amb la dominica sor Lucía Caram i així va ser com van començar a sovintejar el convent de Santa Clara de Manresa. La Plataforma dels aliments del convent va servir no només per suplir carencies materials sinó per conèixer més a fons la situació familiar, fins que van poder entrar a la Residència Rosa Oriol de la Fundació del Convent de Santa Clara.

«Per a nosaltres era impossible llogar un pis o una habitació perquè no teníem feina. A la residència, on viuen altres refugiats, ens van oferir una habitació, era petita, però allà podíem estar-hi tots tres i estàvem molt contents. Tens menjar, et pots dutxar, rentar la roba, tot està molt net i hi ha calefacció», recorda l'Inna. La residència és un espai on conviuen persones de diferents països i s'acompanya aquesta interrelació, tot sovint, a través de la gastronomia pròpia de cada territori.

El Maxim i l'Inna, a poc a poc, van ajudar en la feina ingent del banc d'aliments i de la mateixa Fundació. En la mesura que podien, pagaven una petita contraprestació per l'habitació, fins que van poder trobar una feina més formal. Actualment, tots dos treballen, el Maxim en una fàbrica i l'Inna en cases particulars, i viuen en un pis d'acollida que els ha deixat la Fundació. Confien a poder marxar aviat a un pis de lloguer i somien poder fer valer la seva qualificació professional per poder assolir millors ocupacions —en Maxim és electricista i l'Inna administrativa-comptable.

Sor Lucía ha estat el referent principal per a aquesta família cristiana, de denominació ortodoxa, que com-

Els colombians Gonzalo Arturo i Aura Rosa al claustre del monestir de Sant Jeroni de la Murtra.

GONZALO ARTURO
«Valoro molt la senzillesa de l'acollida als monestirs i com va sorgint l'amistat i la germanat entre persones»

parteix molts espais, també de celebracions i de pregària, amb la comunitat de dominiques. De fet, la filla de dotze anys, l'Anna, participa al programa contra la pobresa infantil «Invulnerables», promogut pel convent i l'Obra Social "la Caixa", on rep reforç educatiu durant la setmana i a les activitats que s'organitzen a l'estiu. «Sento que el convent és casa meva. Són els nostres amics, ells venen a casa i nosaltres anem allà», diu l'Inna.

Espais sagrats

«Els Drets Humans no són en l'actualitat un lloc habitable», observa el teòleg Laguna al Quadern esmentat de Cristianisme i Justícia. Certament, els trenta articles de la Declaració Universal dels Drets Humans que es van firmar a París ara fa setanta anys (10 de desembre de 1948), s'han convertit en un edifici jurídic en ruïnes que ja no està en

condicions de protegir la dignitat humana.

D'aquí la necessitat que apunta el mateix Laguna: «És urgent reconstruir llocs físics i simbòlics on les persones puguin apel·lar a la condició nua d'ésser humà com a font de drets i de reconeixement d'identitat; llocs no profanables a redós de tota agressió i mercantilització.» En efecte, aquesta està sent l'experiència de Gonzalo Arturo i la seva mare Aura Rosa als monestirs de la Cartoixa de Montalegre i de Sant Jeroni de la Murtra, tots dos a la serralada de Marina, a cavall dels municipis de Badalona i Tiana. El primer habitat per cartoixans i el segon, per una comunitat diversa de laics i consagrats.

«Ens estan donant un sostre i molt més. Són persones amb un gran cor, amb humanitat, bones, que ens han acollit meravellosament. Estem sentint un gran escalf humà. Veient aquesta acollida, el meu Déu és molt gran», explica Aura Rosa, amb emoció continguda. «Valoro molt la senzillesa de l'acollida als monestirs i com va sorgint l'amistat i la germanat entre persones. Al meu país, quan una persona vol alguna cosa ha de pagar-la, tot és un negoci», destaca Gonzalo Arturo.

La persona clau en aquest cas va ser el bisbe veneçolà Tomás Jesús Zárraga, resident a la Cartoixa de Montalegre. «Han vingut de Colòmbia deixant-ho tot, per un temps, amb l'únic desig de trobar-se amb el Senyor i poder tenir una experiència de comprensió. Han estat un temps a la Cartoixa i ara casa seva és la Murtra», relata Mons. Zárraga.

Gonzalo Arturo ens confessa que necessitava «un espai de silenci i meditació» per poder refer-se d'una experiència traumàtica al seu país: «Allà tenia yugos, molts problemes. Van matar el meu fill per temes de drogues. Volia posar la ment en un altre lloc i es va obrir la porta, l'oportunitat que ens oferia el bisbe.» Arribats al punt de fer el viatge, la família es malfiava que no haguessin de pagar els bitllets d'avió ni l'estada —«a Colòmbia hi ha hagut tants casos de segrestos i extorsions, que la gent desconfia molt», aclareix. «Que sigui el que Déu vulgui», es van dir mare i fill. I van venir.

«El meu fill venia a buscar una mica d'alleujament, volia trobar pau

a la seva ànima», assegura la mare, Aura Rosa. «I l'he trobat», certifica Gonzalo Arturo, que ha tastat el silenci profund cartoixà en contrast amb el tràfec de Bogotà on té un taller de ferrer que ha tancat fins que torni a principis del gener vinent. De fet, la família enyora els qui són pals de pallar de la llar, on tres dels cinc fills d'Aura Rosa, vídua, hi viuen amb tres nets.

Gonzalo Arturo ha buidat la motxilla personal de conflictes i enfrontaments, ha participat en un retir d'Emmaús i es prepara per al retorn: «M'he adonat que tinc la millor família del món. Abans era una mica superb amb els meus germans. Des d'aquí els he demanat perdó i els he escrit cartes. He plorat molt. He d'escoltar-los més, parlar-los i ajudar-los a canviar. Els trobo a faltar.»

Arquitectes i manobres de «llars»

En el món que vivim, per a cada cop més persones, la llar no és un dret essencial ni un element de relació que facilita participar en les nostres societats, sinó una problemàtica severa. Precisament, en l'informe d'aquest Nadal que ha fet Càritas diocesana de Barcelona se subratlla que un 36% de les persones de la diòcesi viuen dificultats relacionades amb l'exclusió residencial. «Això vol dir viure en habitatges insegurs, en habitatges inadequats (en condicions d'insalubritat, d'amuntegament...) o haver de pagar una despesa excessiva en habitatge (una despesa que les deixa sota el llindar de la pobresa severa)», explica Càritas.

El focus de l'exclusió està en tres col·lectius: «El 36% augmenta fins al 69% per a les persones en situació d'atur, augmenta fins al 44% per a les famílies amb menors, i fins al 72%, per a les persones estrangeres no comunitàries, que viuen greus situacions d'exclusió residencial.»

Davant de tot això, pren força la proposta de Laguna: «Els cristians, juntament amb totes les dones i tots els homes de bona voluntat, estem cridats a construir llocs d'hospitalitat; hem d'aixecar els murs d'una casa comuna que aculli la dignitat de tots els éssers humans, que respecti la biodiversitat d'una mare terra que ens precedeix com a substrat vital i que aculli els futurs somnis dels nostres descendents.»

INNA

«Sento que el convent de Santa Clara és casa meva. Són els nostres amics, ells venen a casa i nosaltres anem allà»

Maxim, Inna i Anna són la família ucraïnesa als quals s'ha ajudat des del convent de dominiques de Santa Clara de Manresa.

LLOGUERS – ALQUILERES – LOCATIONS – RENTS
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

alKilando
by FINCAS GANDIA ■

DIPUTACIÓ 193
08011 - BARCELONA

www.alkilando.com
93 451 50 00

PAU VIDAL SAS
Jesuïta

Un Nadal més amb desenes de milions de refugiats escampats arreu del món vivint a l'exili, la immensa majoria d'ells vivint en camps de refugiats ben inhòspits en països com Etiòpia, el Sudan del Sud, Uganda, Jordània i tants d'altres. Forçats a fugir de les seves terres i països d'origen per la violència i els conflictes armats.

Nadal és temps de contemplar Jesús, però no qualsevol imatge de Jesús, sinó la de Nou Testament. Jesús va néixer a l'establia envoltat de ferum de femta i fred. També convé recordar que Maria i Josep es van haver d'endur l'infant Jesús a Egipte com a refugiat quan els líders d'aquell temps el buscaven per matar-lo (Mt 2,13-15). Però si la vida de Jesús va començar amb mal peü encara va acabar pitjor, ja que va

MIRADA AL MÓN

Jesús el refugiat

morir innocentment víctima de la tortura més brutal del seu temps a la creu, abandonat, sense res, rebutjat. Betlem i Gòlgota són dues cares de la mateixa realitat: l'encarnació, l'abaixament (Fl 2, 6-8).

El fill de Maria és veritable epifania (transparència) de Déu, un Déu que es fa pobre entre els pobres i abandonats. Com Carles de Foucauld sovint recordava, Déu va escollir l'últim lloc perquè ja mai ningú no l'hi pogués disputar. Déu

Tant de bo que el Nadal ens remogui el cor i puguem escoltar la veu del Jesús refugiat trucant a la porta i demanant d'entrar

en Jesús va viure com va viure i va morir com va morir perquè ja mai ningú pogués dir que Déu no estava de la seva part. Aquesta és la Bona Nova que celebrem. Potser això resulta incomprendible, incòmode i fins escandalós per a una societat consumista i afartada però us ben asseguro que Jesús nascut en pobresa és autèntica joia i esperança per a la immensa majoria de la humanitat condemnada a viure amb les escorrialles del món occidental.

Tant de bo que el Nadal aquest any ens remogui el cor i puguem escoltar la veu del Jesús refugiat trucant a la porta i demanant d'entrar. Ja hi haurà lloc al nostre cor per rebre aquest Déu fet home en pobresa? Ja hi haurà lloc a les nostres llars per acollir aquells germans i germanes nostres que tan sovint, com l'Infant Jesús, no troben lloc on hostatjar-se (Lc 2,6)?

PUNT DE VISTA

Pedro Arrupe, testimoni i memòria

Fa un temps el P. Arturo Sosa, actual preposit general de la Companyia de Jesús, anunciava davant d'un auditori entusiasmat la voluntat d'iniciar el proper mes de febrer el procés de beatificació de Pedro Arrupe (1907-1991), el més carismàtic dels generals jesuïtes dels últims segles, basc com Ignasi de Loiola. Com que el papa Francesc ha multiplicat els gestos, gairebé icònics, de reconeixement cap a personalitats controvertides per profètiques, que

La recuperació de la seva figura podria ser també l'ocasió per engegar una ineludible tasca de reconciliació interna

han encarnat el camí històric i de fe de l'Església catòlica durant l'època postconciliar, aquesta iniciativa és esperançadora. Les canonitzacions de Joan XXIII i Pau VI o la de Mons. Òscar Romero ens són exemples. Més enllà de l'itinerari canònic cap als altars del P. Arrupe, la recuperació de la seva figura podria ser també l'ocasió per engegar una ineludible tasca de reconciliació interna que ha passat desapercibuda en l'últim Sinode dels Joves. L'abandonament confiat a la voluntat de Déu d'Arrupe durant el Getsemaní de la seva malaltia final pot servir de model. Tant la paràbola del fill pròdig com la del bon samarità, que caracteritzen el programa de la misericòrdia de l'actual pontificat, en plena sintonia amb el testimoni de la vida religiosa de Pedro Arrupe, afavoreixen el fet

ARMANDO PEGO PUIGBÓ

Professor de la Facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull

de donar un pas decisiu. Una Església en sortida assumeix la realitat del món actual i li ofereix una Paraula de guarició. També podria demostrar que és capaç de dipositar confiantment la Paraula en les mans de la generació dels pares i mares dels nostres joves que va néixer a la fe i l'ha feta créixer després del Concili Vaticà II. Testimoni d'una memòria viva i dinàmica, evitaria el perill de la melancolia saturnal d'un temps que, devorant inconscientment els seus fills, no acaba de connectar amb la seva descendència. S'hi arrelaria així més fermament el principi i fonament dels exercicis ignasians en què la vida de Pedro Arrupe es fundà incansablement: lloar Déu en el servei —i en el lliurament de si— a tothom, sempre necessitat d'Ell.

*Aquest Nadal
sigues part
de la solució
contra la pobresa*

Caritas

Col·labora a
festedecaritas.cat

Vida eclesial

Aquesta setmana presentem l'Observatori Internacional de la Família, coneixem els Carmelites Descalços de Badalona, parlem del tricentenari de la mort de sant Joan Baptista de La Salle, demanem ajuda per als cristians sirians i recordem els màrtirs d'Algèria

AICA
Ciutat del Vaticà

Neix a iniciativa del papa Francesc

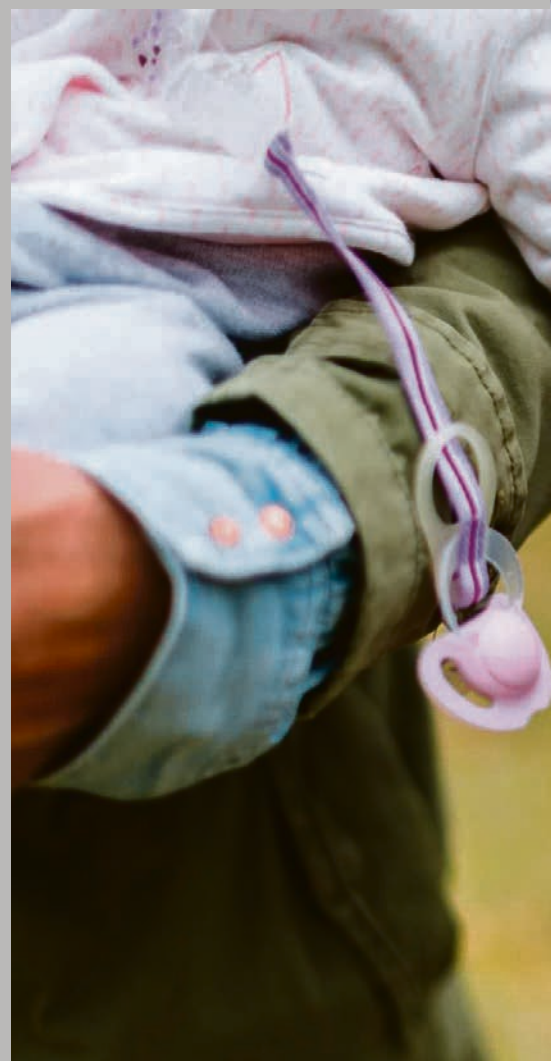
El Vaticà crea un Observatori Internacional de la Família

Seguint la petició del papa Francesc d'investigar «la situació actual de la família per tocar de peus a terra», el Pontifici Institut Teològic Joan Pau II de Ciències del Matrimoni i la Família i la Universitat Catòlica de Múrcia (UCAM) han presentat al Vaticà l'Observatori Internacional de la Família, per conèixer la realitat de manera sistemàtica, científica i comparativa.

L'Observatori permetrà mesurar l'impacte dels fenòmens econòmics, de les polítiques familiars o de la introducció de tecnologies, així com avaluar de manera concreta el paper social de la família com a amortidor i estructurador dels països.

Participen en el projecte instituts universitaris i facultats d'Itàlia, Espanya, Finlàndia, Eslovàquia, República Txeca, Estats Units, Mèxic, Argentina, Xile, Benín, Kènia i Hong Kong. La pàgina web de l'observatori és www.familymonitor.net.

Si bé neix d'un suggeriment del papa Francesc, l'observatori inclourà centres i persones de totes les religions, ja que entendre el funcionament de la família i aprofitar-ne més bé el potencial és un afer d'interès per a tota la huma-

nitat. És l'inici de la primera anàlisi científica en l'àmbit planetari.

El gran canceller del Pontifici Institut Teològic Joan Pau II per a les Ciències del Matrimoni i la Família i president de l'Acadèmia Pontifícia per a la Vida, Mons. Vincenzo Paglia, ha assenyalat que la iniciativa respon a una petició reiterada del Papa.

Monsenyor Paglia ha agraït a la Universitat Catòlica Sant Antoni de Múrcia (UCAM) l'aportació de la logística i del centre de connexions internacionals que aplega institucions acadèmiques de països d'arreu del món. El rector de la UCAM, José Luis Mendoza, ha manifestat que a la universitat «posem a disposició del projecte els recursos humans, logístics i econòmics necessaris per crear una xarxa de contactes locals als cinc continents: institucions especialitzades en la re-

L'Observatori
inclourà centres
i persones de totes
les religions

Cathopic

ESGLÉSIA EN SORTIDA

L'estratègia comunicativa de Déu

Fa uns dies se celebrava a Hispanoamèrica l'estimada Mare de Déu de Guadalupe. Es va aparèixer a Juan Diego el 1531, a l'inici d'una evangelització poc creïble per a la majoria d'una població molt religiosa i sotmesa per la força, desacreditada en les seves creences religioses per un missatge que, malgrat el seu atractiu, no acabaven d'entendre. Juan Diego era un dels pocs que en aquella primera fase de pau van ser catecúmens de l'Evangelí anunciat pels missioners franciscans, humils i propers.

Un parell de dècades després, les conversions al cristianisme eren pràcticament massives. Per què? La icona de Guadalupe explica gran part d'aquest fenomen.

És l'estratègia comunicativa de Déu, que s'apropa amb la intel·ligència de l'amor a una població sofrent i desorientada. Guadalupe porta un missatge d'amor pur («No soc aquí, que soc la teva Mare?»). Es fonen les ètnies indígenes amb l'espanyola en una jove mestissa; rescata l'imaginari dels pobles conquerits amb «claus de lectura» comprensibles per a ells (el llaç negre de les embarassades, el cabell lliure de les joves solteres, el sol que la sosté, els estels com a mantell i la lluna als peus). Aquesta mateixa imatge va ser eloqüent per als espanyols: era la Mare de Déu, sense més complicacions. Ella sintetitza dos mons culturals, dues maneres diferents de veure la vida, i les «fa un» segons el voler de Déu.

Els prodigis que s'expliquen sobre la tela i els ulls impressionen a molts, però no són el més important. En ella la inspiració de Déu és indubtable: l'art d'unir sense dissoldre la identitat de ningú. La conseqüència per a nosaltres és clara: hem de fer comunicació per a la comunió. «Ja no hi ha jueu ni grec, esclau ni lliure, home ni dona: tots sou un de sol en Jesucrist» (Ga 3,28). Guadalupe mostra el camí.

LETICIA SOBERÓN

cerca científica de la família o que treballen cada dia amb o per a les famílies, per poder recollir dades fiables».

De fet, la UCAM cobreix la major part del pressupost de l'observatori i téja un equip de traductors que intercanvia la informació en temps real en cinc idiomes.

Al llarg del primer trienni, l'Observatori Internacional estudiarà la família en els contextos de «pobresa relacional» en societats cada cop més fragmentades, de «pobresa econòmica» en un context de creixent desigualtat i la «pobresa estructural».

El primer informe de síntesi es publicarà el maig del 2020; el segon informe està programat per al maig del 2021. També hi haurà dos seminaris amb experts de coordinació intermedis (un el 2019 i l'altre el 2020) entre tots els repre-

sentants nacionals. La part d'anàlisi científica de les dades anirà en bona part a càrrec del Centre Internacional d'Estudis de la Família (CISF) amb seu a Milà, el director del qual, Francesco Belletti, ha esmentat l'interès a comparar tant les vulnerabilitats de la família com l'eficàcia pràctica de diferents tipus d'ajuda, així com la manera, encara incipient, en què els països inverteixen per fer front a la implosió demogràfica i el ràpid envelliment de la població a Europa, Amèrica i Àsia.

D'altra banda, com cada 8 de desembre, després de resar l'Àngelus, el papa Francesc es va traslladar des del Vaticà fins a la plaça d'Espanya per honorar la Mare de Déu en el dia de la Immaculada Concepció. Allí va recordar les famílies del món, per a les quals va demanar la protecció de Maria.

Barcelona

El dia a dia en una comunitat de frares carmelites descalços

Petites escoles del Crist

JOAN ANDREU PARRA

«Aquí todas han de ser amigas, todas se han de amar, todas se han de querer, todas se han de ayudar.» A Camino de Perfección (4,7), Teresa de Jesús explica quina és la visió que té de les comunitats de monges i frares que fundarà: han de ser «petites escoles del Crist». A Catalunya hi ha quatre comunitats de frares carmelites descalços —Badalona, Barcelona, Lleida i Tarragona—, un orde que acaba de complir 450 anys d'ençà que va començar a caminar a Duruelo (Àvila). A la ciutat de Badalona intentem descobrir la quotidianitat d'un d'aquests grups de religiosos que segueixen el carisma de la santa d'Àvila, precisament en la data que celebren Tots els Sants del Carmel Teresià (14 de novembre).

D'entrada, destaca l'afabilitat en el tracte que dispensen, la complicitat, la fraternitat en definitiva, portada a la pràctica per part dels sis religiosos integrants de la comunitat. «És cert que existeix molt d'individualisme, entre els religiosos també, però nosaltres, els carmelites teresians hem d'encarnar aquest esperit de família que ens va inculcar santa Teresa. I en aquesta comunitat això es compleix; des de la diversitat treballem per la comunió», anota el P. Juli González, secretari de la comunitat.

A més es tracta d'una comunitat amb una orientació internacional, ja que en formen part dos indis: el P. Thomas Palliparambil, de l'estat de Kerala i el P. Justin Singh, de l'estat d'Odisha. El P. Thomas, que està aprenent l'idioma, és l'administrador de la comunitat i celebra la missa en anglès cada diumenge a dos quarts d'onze del matí. Per la seva

banda, el P. Justin és l'hostatger i cronista de la comunitat, porta ja quatre anys a Espanya i està estudiant un màster en Teologia.

Efectivament, els carmelites descalços ubicats a Europa cada cop compten amb menys efectius i de més edat. La comunitat que visitem, als anys seixanta estava formada per uns quinze frares, i ara en són sis, més un que està malalt, Fra Joaquim Castell, a Igualada. «Abans, com que hi havia un nombre major de religiosos, s'assegurava molt més el ritme de la comunitat i no es notava la baixa d'un o altre. S'anava a toc de campana. Avui, òbviament tenim un projecte comú i un compromís amb els horaris, però com que som menys tenim limitacions en els compromisos pastorals», admet el P. Juli González. Com a contrapartida, «això ens demana aguditzar la corresponsabilitat de tots», continua.

En qualsevol cas, aquesta comunitat se sent reforçada pels dos pares vinguts de l'Índia —una de les zones on el Carmel descalç està creixent amb més d'un miler de frares— que «són uns vertaders

P. JULI GONZÁLEZ

«Els carmelites teresians hem d'encarnar aquest esperit de família que ens va inculcar santa Teresa»

P. JESÚS SANS

«El laïcat d'aquí és admirable, són gent d'empenta que se senten corresponsables de la marxa de la comunitat»

La pregària cantada al migdia a la petita capella és un dels espais on s'encarna el «nostre carisma de ser comunitats orants i fraternes al servei de l'Església», segons el P. Juli González.

missioners.» La seva joventut i manera de fer, la voluntat i l'esforç per aprendre l'idioma i adaptar-se a les tradicions i a la cultura del país, són un revulsiu per a la comunitat badalonina. Al pare Tomàs Badia, el més veterà amb 90 anys i que tot sovint ajuda a riure els germans, se li il·lumina l'expressió del rostre en ser acompanyat pels joves indis.

Convent connectat a la trama ciutadana

El fet d'estar més inserits en la realitat pastoral diocesana és un altre aspecte que valoren els frares carmelites respecte del passat. No en va, el prior ha estat recentment nomenat arxiprest de Badalona Nord, Montgat i Tiana. Malgrat no ser una parròquia —li diuen «la parròquia del mig», per estar situada entre les de Santa Maria i Sant Josep—, l'activitat de la comunitat, en camí amb el laïcat, s'hi assimila: «El laïcat d'aquí és admirable, són gent d'empenta que se senten corresponsables de la marxa de la comunitat», subratlla el prior de la comunitat, el P. Jesús Sans, a

La cuina dels carmelites evoca la frase i l'humor de santa Teresa de Jesús: «También entre los pucheros anda el Señor.»

La comunitat en el seu conjunt a la sala, amb l'absència d'un germà malalt.

la vegada que recorda que això és fruit del treball formatiu dels seus antecessors.

Els bons vincles amb l'Associació de Veïns del Centre (que forma part del Consell Pastoral), les paròquies veïnes o l'esplai Cra-Crac, que és un dels que més infants i joves aplega a la ciutat, porten a concloure que «la comunitat religiosa i laical estan molt ben encarnades

en la realitat social, cultural i religiosa» del barri. El germà Jordi Fontanellas, per exemple, que s'ocupa de cuinar i de proveir-se al mercat i comerços, representa bé aquest vincle de la comunitat amb l'entorn.

«Esmorzem i dinem en comunitat, el sopar sovint coincideix que uns o altres estan fent altres activitats i cadascú se'l fa», relata el germà Jordi, que ha passat per moltes comunitats, incloent vuit anys i mig com a missioner al Congo. Entre aquests serveis esmentats, el P. Juli porta un grup de pregària que es troba setmanalment: «Amb els místics m'he trobat sempre bé. Un dels meus apostolats preferits és la divulgació de la vida dels sants, especialment els carmelites», confessa el P. Juli.

Podeu trobar la llar dels popularment coneguts a Badalona com a «Padres», aquests devots de la Mare de Déu del Carme i convençuts que el carisma teresià «és escola de santedat», al carrer Sant Miquel, 44, de Badalona.

Tradició i qualitat al servei de l'hostaleria des de 1880

Venda T 93 318 14 95
F 93 412 44 45
Roger de Llúria, 12-14
08010 Barcelona

Lloguer T 93 308 01 04
F 93 308 71 93
Pg. de la Verneda, 150
08030 Barcelona

CASA GAY S.A.

www.casagay.com

ROCA,
100 ANYS
D'HISTÒRIA

més a la teva
botiga Roca
i a roca.es

Tota una vida junts formant part
de la vida de moltes famílies, tenint cura
de tu i dels teus.

Roca es projecta cap a un futur
cada vegada més net i confortable,
oferint-te els productes més innovadors,
per fer-te la vida més fàcil.

Ja hem començat a escriure un nou futur
amb tu, el futur comença ara.

Roca

Barcelona

A Catalunya, els Germans de les Escoles Cristianes són presents en 25 centres educatius

Tricentenari de la mort de sant Joan de La Salle

CARME MUNTÉ
Barcelona

Sant Joan Baptista de La Salle va néixer el 1651 i va morir el 1719. Enmig d'aquestes dues dates s'inscriu la biografia d'un sacerdot originari de Reims (França), canonge de la catedral, de família benestant, que en conèixer de primera mà les necessitats educatives dels infants i joves va deixar-ho tot per tal de revertir aquesta realitat. Avui dia, la congregació religiosa que ell va fundar, els Germans de les Escoles Cristianes, són presents, en el cas de Catalunya, en 25 centres educatius, amb 20.000 alumnes i 1.500 professors i professores. Una família lasal·liana que aquest 2019 es disposa a celebrar els 300 anys de la mort del fundador.

«Sant Joan de La Salle va renunciar als seus béns, a la seva posició i a les seves comoditats per dedicar-se a l'educació de la infància i joventut més necessitada», rememora el germà Josep Canal, visitador auxiliar de La Salle Catalunya, un dels sis sectors que configura el Districte La Salle Espanya i Portugal.

Fruit de la seva experiència educativa, sant Joan de La Salle, que va ser proclamat patró universal dels educadors per Pius XII, va escriure la *Guia de les escoles cristianes*, un dels millors llibres de pedagogia del segle XVII i que va predominar a les escoles franceses durant molts anys. «Avui fem projectes i després els apliquem, mentre que ell vivia i després escrivia el que havia viscut», comenta el germà Canal. Algunes de les intuïcions pedagògiques del fundador continuen sent vàlides avui dia, com

saber conjuminar l'educació global amb la personalitzada. «Sant Joan Baptista de La Salle va ser pioner a l'hora d'aglutinar els nois en grups homogenis per edats i nivells, però també feia un seguiment personalitzat dels que tenien més dificultats», explica Josep Canal.

Avui dia, els centres de La Salle prossegueixen amb el repte de la renovació pedagògica en el camp de la interioritat, del treball cooperatiu i per projectes, però hi ha una missió que no canvia mai: la formació humana i cristiana. Una formació que, segons manifesta el visitador auxiliar de La Salle, «avui passa per oferir uns valors als alumnes però al mateix temps per mostrar quina és la font d'aquests valors, que no és altra que l'Evangeli i la figura de Jesús».

Lloc de frontera

El germà superior de la congregació, el nord-americà Robert Schieller, ha animat la família lasal·liana d'arreu del món a fer un pelegrinatge en un lloc de frontera amb motiu de l'any jubilar concedit pel papa Francesc. «En cada

JOSEP CANAL

«Sant Joan de La Salle va renunciar als seus béns, a la seva posició i a les seves comoditats per dedicar-se a l'educació de la infància i joventut més necessitada»

«L'Església disposa que per obtenir el jubileu hem de visitar una determinada església, però jo crec que el temple jubilar també és el cor de l'infant més vulnerable»

dor va morir va passar el relleu als primers germans. Aleshores també devia ser un moment dolorós, però en van sortir amb més il·lusió i empena per seguir la seva obra. Ara també estem passant el relleu als seglars i als associats a la missió lasal·liana.» I així, segons Canal, «ara comencem a tenir professors que s'especialitzen en el fundador, en els seus escrits i en la seva obra de manera més detallada per tal de transmetre-ho a les noves generacions».

Actes d'aniversari

Els actes amb motiu del tricentenari de la mort del fundador van arrencar el 21 de novembre, quan els diferents centres de La Salle de Catalunya van desplegar una lona commemorativa. Altres dates clau seran el 7 d'abril del 2019, dia en què va morir a Rouen sant Joan Baptista de La Salle; el 30 del mateix mes, quan va néixer a Reims, i el 15 de maig, quan va ser proclamat patró universal dels educadors.

Inici de l'any jubilar lasal·lià a l'escola La Salle Torreforta.

escola tenim una especial cura dels alumnes amb dificultats acadèmiques, socials, familiars i econòmiques. Això també és anar a la frontera», afirma el germà Josep Canal. «L'Església disposa que per obtenir el jubileu hem de visitar una església que tingui la imatge del fundador, però jo crec que el temple jubilar també és el cor de l'infant més vulnerable. Per tant, també podem guanyar el jubileu si arribem a la basílica del cor dels infants més vulnerables.»

En aquest sentit, cal destacar la tasca de la Fundació Comtal, que des de fa 25 anys treballa perquè els infants, adolescents i joves en situació de vulnerabilitat, així com les seves famílies, tinguin oportunitats de futur. Actualment el seu àmbit de treball són els barris de Sant Pere i Santa Caterina de Barcelona però el seu pla estratègic preveu créixer arreu de Catalunya.

A Catalunya, avui hi ha un total de 105 germans de La Salle, amb una mitjana d'edat força elevada. El pronòstic de futur, per tant, denota una pèrdua de presència religiosa, però també hi ha motius per a l'esperança. «Quan el funda-

Ens agradaria compartir amb tu les teves il·lusions, els teus projectes, les teves idees... i, per descomptat, aquestes festes. Els professionals de Facility Services de LUNET et desitgem un Bon Nadal i un pròsper 2019 i, com sempre, et convidem a ajudar els que més ho necessiten: col·labora amb nosaltres en la Targeta Solidària per a Aliments de Càritas. Fes el teu donatiu, a partir d'1€, a www.caritas.barcelona/es/haz-un-donativo/

Càritas
Diocèsi de Barcelona

En Facility Services,
posem tots els sentits

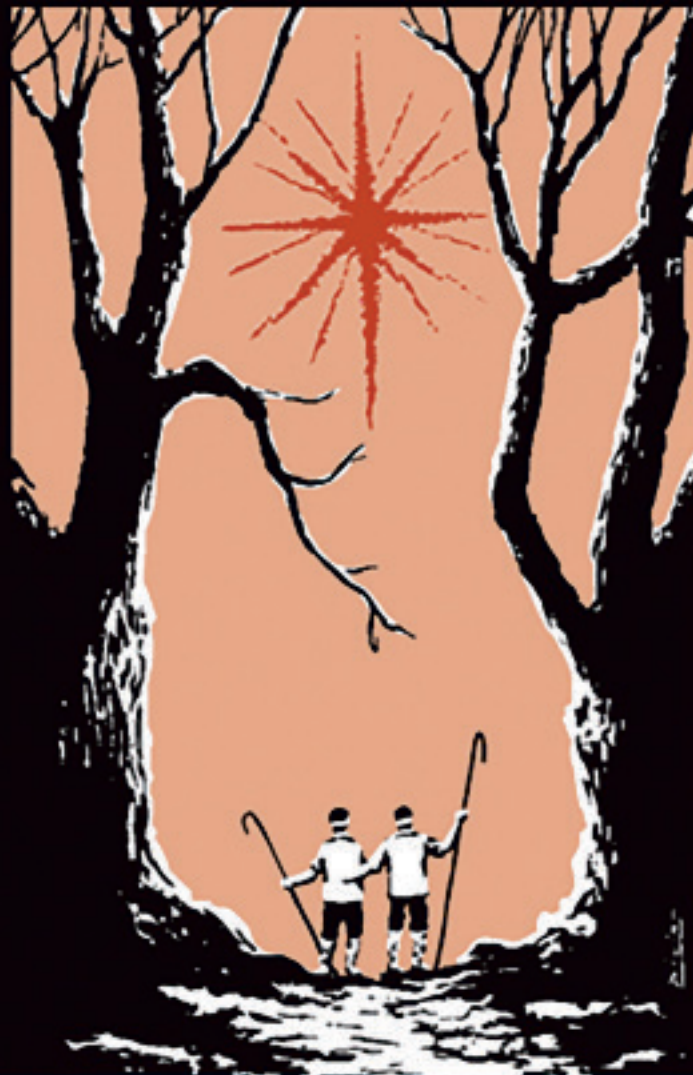
www.lunet.es · 902 010 977 · comercial@lunet.es

L'Ametlla de Merola

ELS PASTORETS

La Flor de Nadal

CREU DE SANT JORDI 2007

140 ANYS DE PASTORETS

Informació a:
686 278 836

Venda d'entrades:
www.ametlladecerdà.cat

Preu: 11 €
Anticipada: 11 €

Superactivitat

diumenge

23

desembre 2018

5 tarda

dimecres

26

desembre 2018

6 tarda

diumenge

30

desembre 2018

5 tarda

diumenge

13

gener 2019

5 tarda

diumenge

20

gener 2019

5 tarda

Temporada en record de Francesc A. Picas Pons, autor de *La Flor de Nadal*, i que ens deixà aquest any 2018.

El seu text, estrenat l'any 1954, és el que ens ha acompanyat fins ara i que s'ha conegut popularment com *Els Pastorets de l'Ametlla de Merola*.

Intentarem ser fidels al text que se'ns ha llegat i fer perdurar la tradició per molts anys més.

TESTIMONIS DE FE

© ismaelmartinezsanchez / ACN

Ajuda a l'Església Necessitada / ACN

Cristians de Síria, ajudem-los a quedar-s'hi!

MARTA GARCÍA CAMPOS
Ajuda a l'Església Necessitada

Ja han passat més de set anys des que va començar la guerra a Síria. Encara que els bombardejos i les lluites no ocupen ja les portades dels diaris, les seves conseqüències continuen afectant una població que depèn en un 80% de l'ajuda humanitària. 5,6 milions de persones s'han vist obligades a fugir del país. En el cas dels cristians, han passat de representar 1,5 milions a 500.000, sense comptar les zones on ja no en queda cap vestigi.

Grans ciutats com Alep o Homs són ara un garbuix de destrucció i ruïnes, ciutats fantasma on els seus habitants intenten sobreviure. El gran repte de l'Església, amb els

Foto: El bisbe armeni catòlic Boutros Marayati confessant a les ruïnes de la seva catedral d'Alep.

bisbes al capdavant, és recuperar la convivència, el diàleg i assegurar la permanència. La comunitat cristiana és portadora d'esperança en una societat feta miques.

Davant d'aquest crit d'auxili, Ajuda a l'Església Necessitada respon amb projectes per fer front a l'emergència: allotjament de famílies cristianes, educació d'infants i joves, provisió d'aliments i assistència mèdica. A l'anomenada Vall dels Cristians, el centre de la qual és la ciutat de Marmarita, no hi ha hospitals públics. «Els hospitals més propers estan a una hora o més per carretera a causa dels controls de seguretat de l'exèrcit. Per això, els serveis de salut oferts per l'Església en aquesta regió són molt valorats pels desplaçats de guerra», explica Elías Jahloum, coordinador del Centre d'Ajuda Sant Pere a Marmarita.

Això no obstant, amb aquesta ajuda material no n'hi ha prou... el suport espiritual és imprescindible. Els capellans i religiosos que continuen a Síria lluiten constant-

ment pels seus fidels, els sostenen i encoratgen. «Els fem veure que som un sol cos que aguanta el sofriment de cada part d'aquest cos, i ells no estan sols, la mà de Déu en té cura», explica la Gna. Annie Demerjian, religiosa de Jesús-Maria a Alep.

Aquests pastors valents s'enfronten, a més, a la seva pròpia supervivència, a la cura dels seminaristes, dels seus sacerdots i dels joves. També imparteixen formació als laics i prediquen exercicis espirituals: «En circumstàncies de guerra, l'ésser humà necessita resar molt per poder enfrontar-se a situacions i condicions tan difícils i, de vegades, insuportables i impossibles de descriure», diu el P. Razzouk Hannouch des d'Alep. Per dur a terme aquesta tasca pastoral, Ajuda a l'Església Necessitada dona suport actualment a 40 projectes per continuar transformant les vides dels nostres germans a Síria.

Col·laboracions: www.ayuda-alaiglesianecesitada.org, tel. 932 373 763.

Els Pastorets del Vendrell

EL VENDRELL - MÉS DE 130 ANYS DE PASTORETS

DIES: GENER 13, 20 i 27, a les 5 de la tarda
FEBRER 3, a les 5 de la tarda

Teatre Àngel Guimerà

Informació i reserves: tel. 977 662 993

www.pastoretsdelvendrell.cat

Bonificació especial per a grups

**El 10% de la recaptació
total de la taquilla es
destinarà a una finalitat
benèfica**

Són... els Pastorets de Catalunya!

Algèria

ACI
Orà

Els set monjos trapencs del monestir de la Mare de Déu de l'Atlas de Tibhirine, segrestats i assassinats per terroristes islàmics a Algèria el 1996, van ser beatificats el dissabte 8 de desembre a Orà, en una cerimònia presidida pel cardenal Giovanni Angelo Becciu, prefecte de la Congregació de les Causes dels Sants.

Juntament amb ells, també van ser proclamats beats 12 màrtirs més, entre ells el bisbe d'Orà, Mons. Pierre Claverie, i dues agustines missioneres espanyoles, Esther Paniagua i Caridad Álvarez, assassinats per odi a la fe durant la guerra civil que va patir Algèria a la dècada de 1990.

A l'homilia, pronunciada a la catedral d'aquesta històrica ciutat africana, el cardenal Becciu va afirmar que la multitud de màrtirs «han anunciat en aquesta terra l'amor incondicional del Senyor pels pobres i els marginats i han donat testimoni de la seva pertinença a Crist i a l'Església fins al martiri».

Originaris de vuit instituts religiosos diferents, «aquests germans i aquestes germanes vivien en aquest país desenvolupant missions diferents i van ser forts i perseverants en el servei a l'Evangeli i a la població, tot i el clima amenaçador de violència i d'opressió que els envoltava».

Llegint les seves biografies, «resulta impactant comprovar com tots ells, conscients del risc que els assetjava, van decidir valentament continuar al seu lloc fins al final. En ells es va desenvolupar una forta espiritualitat martirial arrelada en la perspectiva de sacrificar-se i oferir la vida per una societat reconciliada i de pau».

El purpurat va subratllar que «aquesta és la nostra missió de

Beatificats els monjos de Tibhirine

Un moment de la cerimònia de beatificació.

CARDENAL BECCIU
«Resulta impactant comprovar com tots ells van decidir valentament continuar al seu lloc fins al final»

cristians: sembrar cada dia la llavor de la pau evangèlica per gaudir dels fruits de la justícia. Amb aquesta beatificació volem dir a tot Algèria que l'Església només desitja servir el poble algerià testimoniant l'amor cap a tothom».

Finalment, va recordar que «tots estem confortats en la certesa que aquests germans i aquestes germanes màrtirs, amb el seu sacrifici, amb la seva intercessió constant i amb la seva protecció, faran créixer en aquesta terra fruits abundants de bondat i de relació fraterna».

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

**CENTRE MÈDIC
PLAÇA MOLINA**

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h
Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 10 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN:

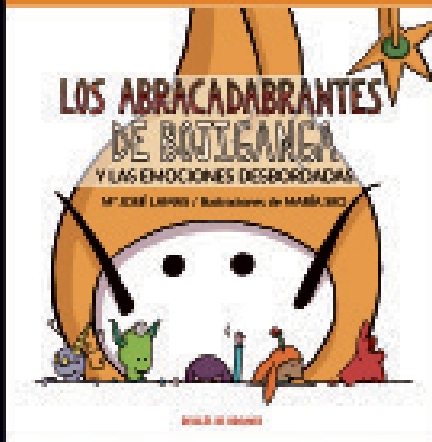
Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

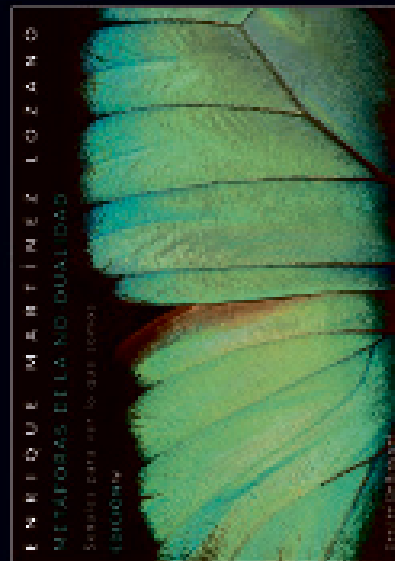
Desclée De Brouwer

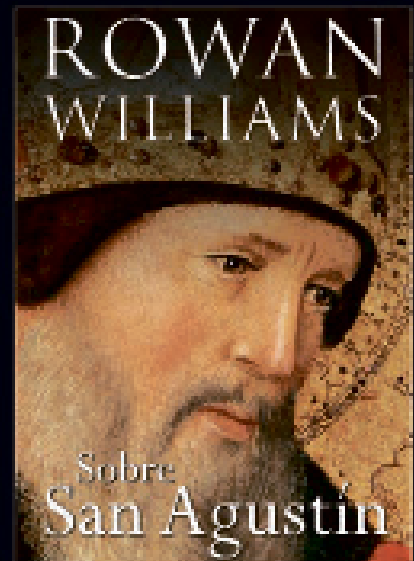
Cuento ilustrado

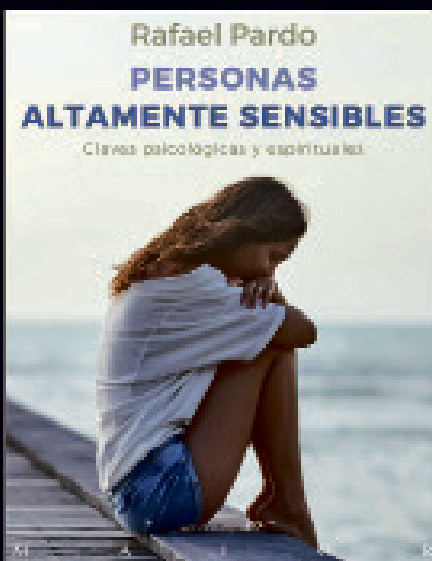
Una historia para ayudar a los niños y a sus padres a descubrir por qué todas las emociones son igual de importantes y necesarias.

El autor invita a abrirse a "otro modo" de ver la realidad, en la certeza de que así se nos hace patente nuestra verdad y, con ella, la plenitud que somos.

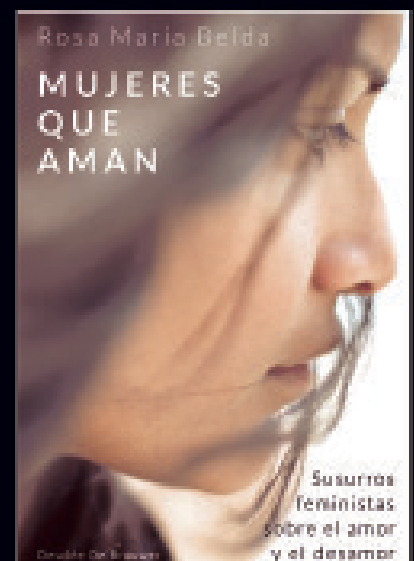
Rowan Williams ofrece los frutos de su estudio de San Agustín a lo largo de veinticinco años de reflexión erudita.

Aborda el tema con una fundamentación psicológica científica y ofrece consejos útiles y claves espirituales con un lenguaje sencillo y ameno.

Testimonio de un cura hijo del Vaticano II, puede muy bien leerse como una parte de la historia más reciente de la Iglesia Católica en nuestro país.

¿Que dicen las mujeres del amor? ¿Cómo aman y cómo les gustaría amar? ¿Qué hace sufrir a hombres y mujeres mientras construyen su relación?

BIBLIA DE JERUSALÉN EDICIÓN ESPECIAL COLECCIONISTA

Últimas unidades

*DE VENTA EXCLUSIVA EN NUESTRA WEB edesclée.com

SABER ESCOLTAR

Shalom

Hi ha, cada vegada, moltes persones que feliciten el Nadal a través del correu electrònic. Ens costa molt escriure a mà. Vaig conèixer un professor que havia fet el vot de redactar sempre amb la ploma. Possiblement fem massa ús dels ordinadors, encara que és recomanable per als que tenen mala lletra.

Per això, una altra vegada, transcriu una felicitació de Nadal, que aclareix i que ens posa davant del Nen de Betlem com a missatger de Pau.

«Un amic em saludà afectuosament. Tenia el rostre radiant i ple de felicitat. Em va dir: *Shalom!* En veure que jo posava una cara de circumstàncies em va explicar que *Shalom*, en la llengua hebrea, era

una salutació i que cada una de les seves lletres expressa un sentiment.

SHALOM: S de salut; H d'humilitat; A d'amor; L de llibertat; O d'obediència; M de misericòrdia.

»L'autor de la postal i de l'escrit afegia. Aquest és el meu desig per a tu, en aquest moment i sempre. *Shalom!* Et desitjo un immens i intens *Shalom*, ple d'amor a fi que empleni de felicitat, tots els moments de la teva vida.

»*Shalom!* Digues-ho amb tot el teu cor, per tal que sàpigues que, en aquest món meravellós, ple d'amor, no estàs pas sol i que algú t'estima.»

Ara escric jo: «Sens dubte, la nit beneïda del Naixement del Senyor, els àngels i els pastors, potser a cor, anaven cantant: *Shalom!, Shalom!*»

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona / secretaria@catedralbcn.org

La litúrgia de la festa de Nadal no pot callar la joia a la qual tots som convidats: «Avui ens ha baixat del cel la veritable pau. Avui tot el món assaboreix la dolçor del cel. Avui ha brillat el dia de la redempció nova, de l'expectació antiga, de la felicitat eterna. Que hi hagi pau arreu del món.»

«*Shalom!*», en aquest món meravellós, ple d'amor, no estàs sol i algú t'estima

P-J YNARAJA

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

No crec que se'n parli, en el Dret Canònic. A la Bíblia, sí. Són grans protagonistes del seu temps i posteriors. Uns quants ho van ser sense ocupar-se de redactar les seves intuïcions, d'altres van deixar escrits. Recordo Elies i Eliseu, els principals, dels quals no conservem cap document. No oblidem els que, ells o altres en nom seu van redactar les seves advertències o les previsions, a Isaïes, Jeremies, Ezequiel, etc.

Una de les característiques dels profetes és la seva individualitat. Certament, al text sagrat s'esmenten comunitat de profetes, però no se'ls reconeix cap protagonisme. (Ara penso en els que troba Elies en més d'una ocasió i sense defugir-los, s'atura un moment, els dona alguna explicació, però de seguida

A PROPÒSIT DE...

Profetes

se n'aparta.)

El profeta és un *freelance*. Per si no s'entén prou, copio la definició que ofereix la Viquipèdia d'aquest anglicisme: «És la persona que realitza treballs propis de la seva ocupació, de forma autònoma, per a tercers, i sense horaris.» En la nostra cultura, aquests, generalment, són professionals del periodisme o la fotografia. No oblidem que una de les seves característiques o qualitats és l'incert en situacions imprevistes i

L'actualitat religiosa, la cristiana, necessita urgentment profetes

la sorpresa que causen.

El profeta bíblic, o de temps històrics posteriors, exerceix la seva funció i respon a una crida personal de Déu. La seva resposta implica fidelitat i risc.

L'actualitat religiosa, la cristiana, necessita urgentment profetes. Falta un bisbe? Doncs, es nomena de seguida un prelat veí administrador apostòlic. Falten capellans? Doncs, s'envien diaques. Total, si ja gairebé ningú no es confessa, ni demana la unció dels malalts, amb un diaca ja n'hi ha prou. Llegeix els textos i dona la comunió. I si ni tan sols hi ha diaques? Doncs que una monja, o un seglar de confiança, dirigeixi les lectures, resi el Parenostre i que reparteixi la comunió.

El profeta és una altra cosa.

Cent anys de biblioteques municipals

La Xarxa de Biblioteques Municipals de la Diputació de Barcelona té el seu origen en l'època de la Mancomunitat de Catalunya. Actualment compta amb més de 220 biblioteques i 9 bibliobusos a través d'un gran projecte que adapta els seus serveis, activitats i recursos a la innovació i a les noves necessitats dels usuaris d'avui dia

Amb l'afany d'estendre la cultura i la formació a tot Catalunya, la Mancomunitat encomana al Consell d'Investigació Pedagògica un projecte de planificació per crear biblioteques a tot el territori.

Així, el juliol de 1915 la Mancomunitat convoca el primer concurs per a l'adjudicació de quatre biblioteques populars i a la tardor del mateix any l'Escola Superior de Bibliotecàries ja comença a funcionar.

L'any 1918 es gradua la primera promoció de bibliotecàries i s'inauguren les quatre primeres biblioteques populars, una a cada província: Valls, Sallent, les Borges Blanques i Olot. Per primera vegada les biblioteques tenen els llibres de lliure accés als prestatges, disposen d'una secció per a infants, presten llibres

i la majoria tenen una sala destinada a activitats culturals i socials.

En èpoques posteriors les Diputacions entomaran les tasques administratives necessàries pel manteniment de les biblioteques. L'any 1918 s'inaugura la Biblioteca Popular de Sallent, la primera a la província de Barcelona. Poc després es van obrir les biblioteques de Canet de Mar (1919) i Pineda de Mar (1922). Al 1920 es crea també la Central Tècnica de Biblioteques Populars dirigida per Jordi Rubió i Balaguer.

Durant els anys 20 les biblioteques pateixen moments complicats amb la dictadura de Primo de Rivera (1923-1930), però a l'inici de la Segona República (1931-1936) ressorgeix amb la creació de 8 nous equipaments.

Amb l'arribada de la Guerra Civil, les biblioteques continuen funcionant però amb limitacions. Tot i així s'inaugura la biblioteca d'Esparreguera (1938) i es crea el «Servei de Biblioteques al Front» junt amb el primer bibliobús que es va posar en marxa per fer arribar el servei bibliotecari als soldats i convalsents.

Als anys 40 la Diputació de Bar-

Biblioteca Popular de Sallent els anys 20.

Fons fotogràfic de la Biblioteca Sant Antoni Maria Claret de Sallent

celona assumeix la Xarxa de Biblioteques Populars (12 biblioteques a la província de Barcelona) i la Central Tècnica, garantint la continuïtat del servei de lectura pública.

A partir dels anys 80 s'inicia un procés de modernització i adequació amb la creació de noves biblioteques, l'increment i millora dels fons (amb la introducció de nous formats audiovisuals com discos compactes, vídeos i cassets), la informatització de les biblioteques i més endavant l'accés a Internet.

En l'actualitat la Xarxa de Biblioteques Municipals continua creixent i adaptant-se als nous canvis socials i tecnològics, tenint presència en l'entorn virtual. A la web bibliotecavirtual.diba.cat es reuneix tota la informació de la Xarxa.

Activitat del projecte Bibliolab a la Biblioteca Municipal del Fondo, a Santa Coloma de Gramenet.

*Sergi Ramos /
Diputació de
Barcelona*

SIGNES D'AVUI

L'expulsió de Déu

LLUÍS
SERRA LLANSANA
llserrall@gmail.com

Sento aquesta expressió en una reunió de grup. Quinze religioses i religiosos, originaris d'onze països diferents i de quatre continents, que viuen aquí, parlen sobre la seva missió pastoral a Catalunya. Un asiàtic, que a més d'altres llengües parla el català i el castellà amb solvència, afirma que a la nostra societat es produeix l'expulsió de Déu. El grup assenteix amb naturalitat, perquè aquesta és la percepció que tenen. Existeix a l'àgora un rebuig que no s'amaga i que contrasta visiblement amb els seus països d'origen. Acostumats a respirar l'espiritualitat sense problemes, experimenten la dificultat de viure la seva missió pastoral en un entorn laicista, fins i tot agressiu.

En els relats evangèlics del primer Nadal, no falten contrarietats.

La celebració actual, tan idealitzada com consumista, posa sordina als aspectes problemàtics. En destacòs. Maria i Josep van al camp dels pastors, perquè no hi ha lloc per a ells a l'hostal. Allà, als marges del poble de Betlem, neix Jesús. Cap facilitat. Poc temps després, Maria i Josep van a l'exili per lliurar-se de les amenaces d'Herodes que vol matar el nen. Se senten expulsats. Viatgen de nit per no trobar-se amb els soldats ni la policia. Ignorem com és la seva vida a l'exili i quin és el procés d'adaptació. A Egipte tot és diferent:

Experimenten la dificultat de viure la seva missió pastoral en un entorn laicista

l'idioma, els aliments, els costums... Només quan Herodes ha mort, tornen al seu país.

Els que volen expulsar Déu de la societat pretenen crear una cultura d'indiferència i de rebuig. Es tracta d'inocular en la cultura un virus que desintegri en molta gent la confiança i l'obertura als valors transcendents. Considerar-los passats de moda és la primera tasca. Crear un buit, que sempre tendeix a omplir-se de substituïts. Reduir la fe a la sagristia o a l'àmbit familiar. Un programa grotescament resumit per un vicepresident el 1982: «A Espanya no la reconeixerà ni la mare que la va parir.» En l'àmbit superficial és així. En el profund, hem empijorjat molt.

VICTÒRIA
MOLINS, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

El claustre de l'església de Santa Anna, seu de l'Hospital de campanya que fa dos anys que es va obrir per acollir tothom i, en especial, els sensesostre, es va obrir al públic amb un missatge clar: Veiem els invisibles? Ens adonem de la quantitat de gent que viu al carrer i que, malauradament, està augmentant per diferents causes?

Unes ulleres de grans dimensions a la reixa d'entrada i la gran pregunta: «I tu... ens veus?»

El recorregut per les fotografies que omplien part de les parets del claustre i les poesies d'un dels acollits —un poeta autodidacta a l'estil de Miguel Hernández— canviaven la visió del visitant. Ho demostren les respostes de la gent en arribar a aquell final. La nova pregunta —«I

FINESTRA A LA VIDA

I tu... ens veus?

ara, com ens veus?»—, tenia una resposta que hom plasmava en les fulles que omplien l'arbre dels desitjos.

Però, el moment culminant —que des d'aquí vull agrair a tots el que ho van fer possible— va ser el concert benèfic que va omplir de gom a gom l'església. L'atractiu de les grans figures que es van prestar a aquest servei i la bona voluntat del públic van fer possible viure uns moments màgics. Marina Rossell, ànima del concert, amb la seva meravellosa veu, els joves d'In Crescendo, el reconegut David Carabén i la simpàtica parella televisiva d'Àngel Llàcer i Manu Guix van fer que aquella estona no només fos un acte benèfic. Va ser molt més: una lliçó de sensibilitat a favor dels germans sovint invisibles. I així ho va deixar clar Àngel Llàcer amb el seu testimoniatge i la cançó entorn del pensament de Saint-Exupéry a

El petit príncep: «El que és essencial és invisible als ulls», corroborant el símbol que omplia l'església amb les ulleres de color que es lliuraven a l'entrada.

El rap d'un dels acollits, descrivint la vida dels sensesostre i les seves angoixes, el cor de voluntaris i acollits, amb la solista filipina que va sorprendre per la seva increïble potència de veu i l'encís de la presentadora de TV3, Ariadna Oltra, van ser-ne la cirereta. Gràcies a tots els que van fer possible el primer concert *Cantem amb els sensesostre*.

Des d'aquest espai vull donar les gràcies a totes les persones que van fer possible aquest concert benèfic

Els centres especialitzats en gent gran donen la benvinguda a una època de l'any que porta sentiments contraposats

La il·lusió del Nadal a les residències d'ancians

Les decoracions i les activitats nadalenques ajuden els residents a trencar amb la rutina.

ESTHER PADRÓ
«Per Nadal tendim a recordar els que no hi són. És per això que l'acompanyament és encara més important durant aquests dies»

L'arribada del Nadal s'associa a la felicitat i l'alegria que suposa recordar el naixement de Jesús de Natzaret, que va venir al món per expressar-nos el seu amor i oferir-nos la salvació eterna. És una època de l'any carregada d'emocions, en què les famílies generalment es reuneixen per celebrar àpats abundants, fer-se regals i cantar nadales.

En el cas dels nens, la il·lusió s'incrementa gràcies a la màgia que els transmeten alguns elements com el tió o l'arribada dels Reis d'Orient. En els adults, en canvi, la il·lusió tendeix a adquirir una altra forma, més espiritual i lligada al retrobament amb la família. Amb l'arribada de la vellesa, però, aquests sentiments d'alegria i felicitat poden tornar-se sentiments negatius, ja que en alguns casos el record de les persones que ja no hi són fa que la tristesa i la soledat siguin les protagonistes.

Un clar exemple del que suposa aquesta contraposició de sensacions el trobem a les residències per a la gent gran. Per conèixer com es viu el Nadal en aquests centres, ens apropem a dues residències de característiques molt diferents però totes amb un objectiu comú:

que tothom pugui viure el Nadal amb il·lusió.

La residència per a gent gran DomusVi Regina

La residència per a gent gran Regina, que il·lustra el reportatge, està situada a Barcelona (C/ Mare de Déu del Coll, 22) i forma part de la Fundació DomusVi, l'entitat més gran de l'Estat espanyol pel que fa als serveis relacionats amb les persones grans i dependents. Actualment, el centre té cura d'un total de 177 residents, la majoria dels quals passaran el dia de Nadal fora de la residència: «Hi ha gent que es queda i és la família la que ve a visitar-los, però molts passen la nit a fora», exposa la directora de la residència, Esther Padró. No obstant, durant aquestes setmanes el centre posa a la disposició de les famílies diversos espais que poden utilitzar per reunir-se amb intimitat o fins i tot fer els àpats de Nadal. D'altra banda, la residència també fa possible que els usuaris que es quedin puguin assistir a la missa del Gall, que es fa al menjador principal: «Tenim un oratori, però per Nadal celebrem la missa al menjador, que és més gran.

Antiu Xixona

..turrón..turrón

LAURA SANCHO

«La majoria de gent que hi ha a la residència no té família, i si no fos pels voluntaris que venen a veure'ls passarien les festes en soledat»

Per tal d'adaptar-nos a l'horari dels avis, l'eucaristia es fa al matí i no a la nit.»

Un dels principals canvis que es viu al centre Regina durant aquesta època és la decoració dels espais. El pessebre, els arbres de Nadal decorats pels mateixos avis o les garlandes suposen sortir de la normalitat i fan que per als interns sigui un període molt especial, com manifesta Esther Padró: «Qualsevol canvi en la rutina es pren amb alegria, i òbviament el Nadal els aixeca més els ànims.» Aquesta decoració, a més, va acompanyada de diverses activitats, com per exemple els tallers de manualitats o les visites de les corals, que fan concerts dins del mateix centre. Totes aquestes iniciatives, com explica l'Esther, es fan amb l'objectiu principal de portar l'esperit del Nadal a la residència: «El més important són les trobades entre les famílies i els residents, que intentem propiciar al centre, amb activitats com la del 14 de desembre, quan vam fer cagar el tió.»

Un altre aspecte que destaca la directora de la residència és l'acompanyament personal, que pren especial importància en aquesta època: «Quan es troba a

faltar algú és quan hi ha una reunió familiar, i per Nadal és un moment en què tendim a recordar els que no hi són. És per això que l'acompanyament és encara més important durant aquests dies.» Amb el suport dels treballadors i les famílies que visiten els usuaris, el centre Regina cada any aconsegueix traslladar tot el que comporta el Nadal dins la mateixa residència, i fa que aquesta època de l'any també sigui molt especial per als residents.

Residència de les Germanetes dels Pobres

La residència per a gent gran de les Germanetes dels Pobres de Barcelona (plaça de Tetuan, 49) es va fundar fa més de 200 anys, quan un particular va donar el terreny a aquesta congregació fundada per santa Joana Jugan l'any 1839. La seva característica principal és l'ajut als més necessitats, per això la residència d'ancians que gestiona es va crear precisament per acollir la gent amb menys recursos. Els 80 residents que hi viuen paguen d'acord amb la pensió que cobren, facilitant d'aquesta manera l'ingrés a un gran nombre de persones que no podrien tenir accés a les altres residències de la ciutat.

Tot i que la direcció i l'organit-

Menjador de la Residència Regina.

zació va a càrrec de les Germanetes dels Pobres, la residència també compta amb el suport d'un ampli grup de treballadors socials, com la Laura Sancho, que treballa cada dia pel benestar dels residents. Com explica, el paper dels treballadors i voluntaris és essencial per assistir-los al dia a dia, però encara pren més importància durant l'època de Nadal: «La majoria de gent que hi ha a la residència no té família, i si no fos pels voluntaris que venen a veure'ls passarien les festes en soledat.» Per fer front a aquesta situació, durant el Nadal

la residència posa en marxa diverses iniciatives que busquen la col·laboració d'altres entitats que ajudin en l'acompanyament als residents, i els facin sentir participats de la festa.

Un exemple d'aquestes iniciatives és l'amic invisible, un joc que amb l'excusa de l'intercanvi de regals fa que els avis es relacionin amb estudiants universitaris: «Durant aquests dies estudiants de la Universitat Abat Oliba s'intercanvien cartes amb els interns, i després es coneixen, passen el dia junts, i s'intercanvien regals», exposa la Laura Sancho.

D'altra banda, cada any els residents tenen l'opció d'escriure una carta als Reis, que recullen les Germanetes dels Pobres amb la intenció d'aconseguir el que demanen i poder regalar-los-ho el mateix dia de Reis. Una altra de les iniciatives és un petit mercat amb objectes creats pels mateixos residents, que fan amb la finalitat de recaptar fons per a les missions de les Germanetes arreu del món. El mercat està situat dins del mateix centre, al costat de la capella, i conté objectes decoratius com arbres fets de roba i estrelles.

El dia de Nadal, com explica la Laura, la residència es converteix en una autèntica llar, on germanetes, avis, treballadors i voluntaris comparteixen el dinar i canten nades. El dinar es fa al menjador gran, però a causa de l'estat de salut d'alguns residents, també se'n fa un a la primera planta, perquè tots puguin sentir-se participats de la festa que viuen amb alegria i felicitat.

emiser
Facility Services
Gestionem capacitats

Càritas
Diocesana de
Barcelona

En EMISER, Centre Especial de Treball des de 1990, estem orgullosos dels nostres gairebé 30 anys d'experiència i, també del nostre futur. Els nostres professionals de demà avui són nens plens d'il·lusió. I amb aquesta il·lusió volem desitjar-te unes bones festes i un pròsper 2019. I també convidar-te a ajudar als que més ho necessiten: col·labora amb nosaltres en la Targeta Solidària per a Aliments de Càritas.

Fes el teu donatiu, a partir de 1€, en www.caritas.barcelona/es/haz-un-donativo/

93 846 61 11 - www.emiservalles.com

Ràdio Estel

espai de trobada, participació i diàleg

Programació especial per Nadal

dilluns 24 de desembre:

21 h Ara ve Nadal

22 h El Messies de Händel

23.30 h Missa del Gall des de Montserrat

dimarts 25 de desembre, Nadal:

7.30 h Especial Escolania

8.30 h Laudes des de Montserrat

9.30 h Clàssics de Nadal amb Marina Rossell

11 h Missa de Nadal

17 h El poema de Nadal

18 h Vespres des de Montserrat

19 h El Pessebre de Pau Casals

dimecres 26 de desembre, St. Esteve:

7.45 h Laudes des de Montserrat

18.45 h Vespres des de Montserrat

*Bon
Nadal*

Barcelona, 106.6 / Tarragona, 100.6 / Girona, 103.4 / Lleida, 91.5 / Catalunya Central, 93.7 / Vic, 98.4
Tortosa, 90.1 / El Garraf, 96.8 / La Cerdanya, 104.4 / La Seu d'Urgell, 105.0 / Andorra, 107.5

CARTA DOMINICAL

JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Misteri d'amor

Nadal és el misteri de l'Encarnació del Fill de Déu i l'anunci de la nostra salvació. Per Nadal el cel baixa a la terra; Déu es fa home; l'Etern entra en el temps; l'Omnipotent es fa pobre; l'Altíssim esdevé petit; el Fort esdevé dèbil; l'Incorruptible assumeix la nostra carn; el Fill de Déu es fa un de nosaltres, naixent com un infant en braços de la Verge Maria.

El fet que Jesús neixi en un lloc geogràfic concret, d'una mare de qui sabem el nom, en una família de la qual coneixem els orígens, la residència i, fins i tot, la genealogia, ens permet contemplar un esdeveniment que ha transformat el món i que ha marcat de forma indeleble la vida dels homes. El teòleg Oscar Cullmann deia que no és casual que els anys es comptin des del naixement de Jesucrist, una manera de comptar que assenyalava un «abans» i un «després» de l'esdeveniment de la seva vinguda al món.

Per al creient, per Nadal la vida adquireix així un nou significat. Nadal no és només un misteri que

mira el passat, sinó que és un fet que s'arrela en el temps present. Recordo que, ara fa un any, en el número del temps nadalenc de la revista dels jesuïtes italians *La Civiltà Cattolica*, el seu editorial acabava amb una cita d'Angelus Silesius, un místic alemany del segle XVI, que va escriure: «Si mil vegades nasqués Crist a Betlem, / però no [neix] en tu, / estàs perdut eternament.»

Nadal ens interroga sobre la nostra fe i sobre la manera com acollim els nostres germans i germanes. Quan l'Omnipotent decideix néixer a Betlem, encarnat en un Infant, opta per venir al món en la precarietat, sense comoditats, amb les dificultats d'una família que lluita per tirar endavant el seu projecte de vida. Nadal és la revolució de la tendresa de Déu que «derroca els poderosos del soli i exalta els humils» (Lc 1,52). La pau i la justícia es construeixen dia a dia, reconeixent la dignitat de tota vida humana, des de la més petita i indefensa i reconeixent que tot ésser humà és fill de Déu i, per tant,

el nostre germà. Nadal és, doncs, un do al qual hem d'estar oberts. L'Emmanuel és el Déu que ve entre nosaltres per guarir-nos dels nostres pecats i per donar-nos el sentit de la fraternitat i de la filiació divina. Nadal ens convida sempre a renovar-nos, a sentir-nos germans els uns amb els altres.

Si Jesús es fa un de nosaltres, es fa proper a nosaltres, també nosaltres som convidats a apropar-nos als altres. Si la vida cristiana és un camí i una assimilació progressiva de la vida de Jesús, la nostra consciència ha de sentir-se interpel·lada per l'experiència de la pobresa i la humilitat que marquen l'entrada del Senyor de la glòria en la nostra història.

«No tingueu por. Us anuncio una nova que portarà a tot el poble una gran alegria: avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor» (Lc 2,10-12). Que bonic seria que, com els pastors, acollíssim el do del Nadal amb cor de pobre. Amb aquesta esperança, desitjo a tots un sant i fratern Nadal.

**JAUME
PUJOL BALCELLS**
Arquebisbe de Tarragona i Primat

ALS QUATRE VENTS

La sorpresa del Nadal

La sorpresa del Nadal està lligada a la humilitat. El Messies esperat des de feia segles, anunciat pels profetes i esperat per generacions de jueus, va venir al món sense fer soroll, sense que ningú se n'assabentés, excepte uns pastors d'aquelles contrades que aquella nit guardaven el bestiar.

El periodista anglès Malcom Muggeridge, que va ser corresponent a diversos països, va escriure que si ell hagués estat a Palestina fa dos mil anys, el naixement de Jesucrist no l'hauria cobert com a notícia. Més aviat en aquells anys hauria entrevistat Herodes, o Pilat, o cobert algun alçament contra els romans, però el naixement d'un nen en un estable li hauria passat desapercebut, tot i convertir-se en l'esdeveniment més important de la història del món.

El mateix ens podria passar ara a nosaltres pel que fa al Nadal. Si no fóssim capaços de guardar un mínim de silenci en el tràfec diari, si només ens interesséssim per les informacions diverses que van arribant a cada minut, la notícia de Crist podria passar davant la nostra mirada sense adonar-nos-en. Igual que l'estrella que van veure els Mags, els llums de Nadal no són les protagonistes, sinó el mitjà que ens ha de conduir a Jesús.

Fins i tot entre els creients, els teòlegs, els sacerdots i els bisbes hi ha la temptació de desviar-se

del tema si descuréssim el que és principal atrets pel secundari. A la vida cristiana el saber és important si condueix a l'amor.

El papa Francesc, en la seva exhortació *Gaudete et exsultate*, recull una anècdota del fundador dels franciscans: quan sant Francesc d'Assís veia que alguns dels seus deixebles ensenyaven la doctrina, va voler evitar la temptació del gnosticisme. Llavors va escriure això a sant Antoni de Pàdua: «M'agrada que ensenyis sagrada teologia als germans amb la condició que, en el seu estudi, no apagueis l'esperit de pregària i devoció.» Ell reconeixia la temptació de convertir l'experiència cristiana en un conjunt d'elucubracions mentals que acaben allunyant-nos de la frescor de l'Evangeli.

Sant Bonaventura, per altra banda, advertia que la veritable saviesa cristiana no s'ha de desconnectar de la misericòrdia cap al proïme: «La saviesa més gran que pot existir consisteix a difondre fructuosament allò que un té per donar, allò que se li ha donat precisament perquè ho reparteixi.»

En aquest Nadal seguim els ensenyaments d'aquests sants. No apaguem l'esperit de pregària i no desconnectem de les necessitats del nostre proïme més necessitat. Si així ho fem ens deixarem atrapar per la sorpresa del Nadal i serà la més feliç de la nostra vida.

COMENTARI DE LA PARAULA

Elisabeth o Elisabed, Mariam o Maria?

GLÒRIA MONÉS

En l'escena anterior hem pogut observar —per cert, tan sols en el Còdex Beza— el canvi radical que es produí en la persona de «Mariam» (nom arameu, primera menció, 1,27) quan l'àngel Gabriel la visità i se li adreçà amb el nom grec «Maria»: «Deixa de tenir por, Maria, que has trobat gràcia prop de Déu» (1,30). A partir d'aquí, Lluc emprarà sempre el nom grec. El text alexandrí, en canvi, fluctuarà entre un i altre nom. Per a un jueu, el canvi de nom indicava que havia tingut lloc un canvi profund en una determinada persona. La reacció de Maria, arran de la visita de l'àngel, d'«alçar-se» de la seva prostració i d'«anar-se'n cap a la serralada apressadament a una ciutat de Judà», abandonant la seva Galilea natal i afrontant un llarguíssim i perillós viatge, Lluc la recalca dient que tingué lloc precisament «per aquests mateixos dies». L'àngel ha anunciat a Maria, que estava prenyada de Jesús, que la seva cosina també estava prenyada de sis mesos, malgrat la seva vellesa i el fet de ser estèril. La visita de Maria a Elisabeth i la salutació que li adreça provoca també en

aquesta un canvi profund, recalcat pel Còdex Beza tres vegades en el canvi del nom «Elisabeth» pel d'«Elisabed»: «Succeí que, tan bon punt va sentir la salutació de Maria Elisabed, va saltar dins el ventre d'Elisabed la seva criatura, i s'omplí d'Esperit Sant Elisabed.» Tant de la criatura com d'Elisabed es predica l'acció d'«omplir-se d'Esperit Sant» i es posa en estreta relació amb la visita de Maria prenyada de Jesús. La salutació d'Elisabed adquireix valor universal: «¡Beneïda tu entre totes les dones i beneït el fruit del teu ventre!» Elisabed li confessa que «quan ha arribat el ressò de la teva salutació a les meves orelles, ha saltat d'exultació la criatura en el meu ventre». L'Esperit Sant ha creat una sintonia perfecta entre les dues dones i els respectius infants que portaven en el seu si. Maria, a diferència de Zacaries, ha cregut que tindrà acompliment l'anunci del Senyor.

JOSEP
RIUS-CAMPS
Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

CONSULTORI BÍBLIC

IGNASI
RICART
Claretia i biblista

Per què els àngels només anuncien el naixement de Jesús a uns pobres pastors? (I)

Els evangelis de la infància de Jesús van ser escrits al final, com a pròleg dels evangelis de Mateu i de Lluc. La tradició va entremesclar els episodis narrats pels dos evangelistes.

L'anunciació als pastors és un episodi que acompanya la Nativitat de Jesús a l'evangeli de Lluc (Lc 2,8-20) que ha esdevingut un tema tòpic en les cançons de Nadal i en l'art religiós. Un grup de pastors estava preparant-se per dormir als afores de Betlem. Un àngel se'ls va aparèixer per anunciar el naixement d'un nen que seria el Salvador de la humanitat: «No tingueu por. Us anuncio una bona nova que portarà a tot el poble una gran alegria: avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor» (Lc 2,10-11). Després d'aquest anunci, els pastors van veure més àngels que cantaven complaguts per la bona nova i van decidir posar-se en camí per veure el nadó, que segons l'àngel estava ajagut en un pessebre. El passatge es considera un símbol de la preferència de Jesús pels pobres, ja que els pastors ocupaven un lloc molt baix en la jerarquia social i tanmateix són els primers a rebre la notícia. Això emfasitza que el missatge cristià és per a tothom, sense distincions de cap mena. L'escena amb el temps va combinar-se amb l'adoració dels Reis Mags en les escenes del pessebre a l'art cristià, especialment a l'Edat Mitjana i el Renaixement.

PER A CONSULTES:
REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Diumenge IV d'Advent

Lectura primera

Mi 5,1-4a

De tu en sortirà el qui ha de regir Israel

Lectura de la profecia de Miquees:

Això diu el Senyor: «Tu Bet-Lèhem Efrata, petita per figurar entre les famílies de Judà: de tu en sortirà el qui ha de regir Israel.» Els seus orígens són llunyans, des dels temps eterns. Els tindrà abandonats fins que la mare haurà tingut un fill; aleshores la resta dels germans tornarà cap al poble d'Israel. Es presentarà a fer de pastor amb la majestat del seu Déu, amb la glòria del nom del Senyor. I viuran en pau, perquè ara serà gran d'un cap a l'altre de la terra. Ell serà la pau.

Salm responsorial

79

Pastor d'Israel, escolteu-nos. Vós que teniu querubins per carrossa, desvetlleu el vostre poder, veniu a salvar-nos.

R. Déu de l'univers, renoveu-nos, feu-nos veure la claror de la vostra mirada, i serem salvats.

Déu de l'univers, gireu des del cel els vostres ulls, veniu i visiteu aquesta vinya, que la vostra mà havia plantat i havia fet robusta i forta. **R.**

Que la vostra mà reposi sobre l'home que serà el vostre braç dret, el fill de l'home a qui vós doneu la força. No ens apartarem mai més de vós; guardeu-nos la vida perquè invoquem el vostre nom. **R.**

Lectura segona

He 10,5-10

Vinc a fer la vostra voluntat

Lectura de la carta als cristians hebreus:

Germans, Crist deia a Déu quan entrà al món: «No voleu oblacions ni sacrificis, però m'heu format un cos; no exigiu l'holocaust ni l'expiació. Per això us dic: Com està escrit de mi en el llibre, Déu meu, vinc a fer la vostra voluntat.» Primer ha dit: «Les oblacions i els sacrificis, l'holocaust i l'expiació, no els voleu ni els exigiu», encara que totes aquestes ofrenes són precisament les que la llei prescrivia. Després afegeix: «Vinc a fer la vostra voluntat.» Adoneu-vos com suprimeix tot el que deia abans i ho substitueix pel que diu després. A nosaltres ens ha santificat l'ofrena del cos de Jesucrist, feta una vegada per sempre per complir aquesta «voluntat» de Déu.

Al·leluia

Lc 1,38

Soc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules.

Evangelí

Lc 1,39-45

Qui soc jo perquè la mare del meu Senyor vingui a visitar-me?

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc:

Per aquells dies, Maria se n'anà decididament a la Muntanya, a la província de Judà; entrà a casa de Zacaries i saludà Elisabet. Tan bon punt Elisabet va sentir la salutació

de Maria el nen saltà dins les seves entranyes, i Elisabet, plena de l'Esperit Sant, cridà amb totes les seves forces: «Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes. Qui soc jo perquè la mare del meu Senyor vingui a visitar-me? Mira: tan bon punt he sentit la teva salutació, el nen ha saltat d'entusiasme dins les meves entranyes. Felix tu que has cregut! Allò que el Senyor t'ha fet saber, es complirà.»

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI II)

TEMPS D'ADVENT I DE NADAL

(SALTERI: SETMANA 4)

Desembre

23. DIUMENGE

Diumenge IV d'Advent (S), *Morat*. Lectures: Miquees 5,2-5a / Salm 79 / Hebreus 10,5-10 / Lluç 1,39-45
SANTORAL: Joan de Kety, prev.; Sèrvul el Paralític; Victòria, vg. i mr.

24. DILLUNS

Fèria, *Morat*. Lectures: 2 Samuel 7,1-5.8b-12.14a.16 / Salm 88 / Lluç 1,67-79
SANTORAL: Adela, ab.; Delfi, b.; Irmina, vg.

Comença el temps de Nadal

25. DIMARTS

Nadal del Senyor (S), *Blanc*. Lectures: Isaïes 52,7-10 / Salm 97 / Hebreus 1,1-6 / Joan 1,1-18
SANTORAL: Anastàsia, mr.; Eugènia, vg. i mr.

26. DIMECRES

Sant Esteve (F), *Vermell*. Lectures: Fets 6,8-10;7,54-60 / Salm 30 / Mateu 10,17-22
SANTORAL: Dionís, p. i mr.; Zòsim, p.

27. DIJOUS

Sant Joan, apòstol i evangelista (F), *Blanc*. Lectures: 1 Joan 1,1-4 / Salm 96 / Joan 20,2-8
SANTORAL: Eduard Focherini, mr.; Nicaret, vg.; Teodor, monjo.

28. DIVENDRES

Sants Innocents (F), *Vermell*. Lectures: 1 Joan 1,5-22 / Salm 123 / Mateu 2,13-18
SANTORAL: Abel; Dòmnia, vg. i mr.

29. DISSABTE

Octava de Nadal, Blanc. Lectures: 1 Joan 2,3-11 / Salm 95 / Lluç 2,22-35
SANTORAL: David, rei; Tomàs Becket, b. i mr.; Tròfim, b.

El Sant 27 DESEMBRE

Beat Eduard Focherini

Reconèixer Jesucrist com a Fill de Déu i salvador del món porta el cristià a desviure's pels més petits i necessitats. Sota els règims totalitaris del segle XX a Europa, sobretot en el cas del nazisme, van ser molts els catòlics que van donar la vida per salvar centenars de jueus perseguits. El beat Eduard Focherini (1907-1944) va ser un d'aquests màrtirs.

Nascut a la província de Mòdena, al nord d'Itàlia, aquest pare de família era un bon creient compromès amb diverses iniciatives d'Església, sobretot amb Acció Catòlica. Quan la Itàlia feixista de Mussolini va entrar a la Segona Guerra Mundial al costat d'Alemanya, Eduard Focherini va organitzar una xarxa clandestina per salvar famílies jueves senceres de la persecució creixent. El beat va proveir documentació falsa a centenars de persones i els va fer passar clandestinament a la veïna Suïssa. Descobert per les autoritats nazis, va ser arrestat i després de passar per diversos camps de concentració va morir al camp de Hersbruck, al sud d'Alemanya. L'any 2013 el papa Francesc el va beatificar com a màrtir de Crist.

La primera representació del pessebre

CONSOL MUÑOZ
Superiora general de les
Franciscanes Missioneres

El biògraf de sant Francesc d'Assís, Tomàs de Celano, en la seva *Vida Primera* del sant (84-86), relata la primera representació del pessebre de la història, el 24 de desembre del 1223. Per ser fidels a les seves paraules, es transcriuen a continuació:

«És digne de recordar i de celebrar amb pietosa memòria el que va fer tres anys abans de la seva gloriosa mort, prop de Greccio, el dia del naixement de nostre Senyor Jesucrist. En aquella comarca vivia un home, de nom Joan, de bona fama i de vida excel·lent, a qui el benaurat Francesc estimava amb amor singular, perquè tot i ser de família noble i molt honorable, menyspreava la noblesa de sang i aspirava a la noblesa d'esperit. Uns quinze dies abans de la Nativitat del Senyor, el benaurat Francesc el va cridar, com solia fer-ho sovint, i li va dir: "Si vols que celebrem a Greccio aquesta festa del Senyor, afanya't a anar-hi i prepara-hi el que t'indicaré. Desitjo celebrar la memòria del nen que va néixer a Betlem i vull contemplar, d'alguna manera, amb els meus ulls, el que va patir en la seva invalidesa de nen, com el van posar al pessebre i com el van col·locar entre el bou i l'ase." En sentir això l'home bo i fidel, va córrer de pressa i va preparar al lloc assenyalat el que el sant li havia indicat.» Va arribar el dia, dia d'alegria, d'exultació. Es va citar germans de molts llocs; homes i dones de la comarca; plens de goigs, van preparar segons les se-

ves possibilitats, ciris i teies per fer llum aquella nit que, amb el seu estel enlluernador, va il·luminar tots els dies i anys. Va arribar, a la fi, el sant de Déu, i, veient, que totes les coses estaven preparades, les va contemplar i se'n va alegrar. Es fa el pessebre, es porta farratge i s'hi posen el bou i la mula. Allà la simplicitat rep honor, la pobresa és enlairada, es valora la humilitat, i Greccio es converteix en un nou Betlem. La nit resplendeix com el dia, nit plaent per als homes i per als animals. La gent arriba, i, davant del nou misteri, assaboreixen nous goigs. El bosc ressona de veus i les roques responen als himnes d'alegria. Els germans canten les lloances del Senyor i tota la nit passa entre cants d'alegria. El sant de Déu està dret davant del pessebre, deixant anar sospirs, traspasat de pietat, desfet de goig inefable. Se celebra el ritu solemne de la missa sobre el pessebre i el sacerdot gaudeix de consolació singular.

El sant de Déu vesteix els ornaments de diaca, perquè ho era, i amb veu sonora canta el sant evangeli. La seva veu potent i dolça, la seva veu clara i ben timbrada, convida a tothom als premis supremes. Després predica al poble que hi ha anat, i tant quan parla del naixement del Rei pobre com de la petita ciutat de Betlem diu paraules que emanen mel.»

Cal desitjar que totes les representacions de pessebres serveixin per atansar-nos més a la contemplació del naixement de Jesús.

ORIOI JUNQUERAS – HILARI RAGUER
Presó de Lledoners, Nadal del 2018

Déu ha plantat la seva tenda entre nosaltres (Salm 15)

El paganisme de Grècia o Roma, com les religions màgiques, no tenia moral. Consistia només en uns ritus mitjançant els quals se suposava que s'aconseguiria mecànicament un resultat favorable, o se n'evitaria un de perjudicial. En canvi, la religió judeocristiana exigeix un comportament, mana fer unes coses i prohibeix de fer-ne unes altres, una exigència resumida didàcticament en els deu manaments. El culte no és agradable a Déu i no obtindrà res d'ell si no va acompanyat d'un comportament correcte. Els profetes denuncien repetidament els actes culturals que no van acompanyats d'una conducta honesta. Déu els rebutja: «Per què m'oferiu tants sacrificis? Estic embafat d'holocaustos de xais i de greix de moltons... No porteu més ofrenes inútils; el fum dels sacrificis, el detesto.» I amb un atrevit antropomorfisme gosa dir: «Quan alceu les mans per pregar, em tapo els ulls per no veure-us» (Is 1,11-15).

El Salm 15 (14 de la Bíblia grega i llatina, i dels nostres llibres litúrgics) pertany a un grup de salms que proclamen aquesta exigència moral en forma de condicions per a poder entrar al Temple, o sigui, a la presència del Senyor. És el que els especialistes han anomenat el gènere literari de les «litúrgies d'entrada», un ritu que posa condicions a qui vol entrar, per comprovar que n'és digne. La Bíblia Catalana Interconfessional qualifica aquest salm de «litúrgic i didàctic», que «reprodueix un diàleg d'entrada al temple». En aquest cas, l'exigència

En molts moments de la seva memòria col·lectiva, Israel s'identifica amb el temps ideal de quan vivien en tendes, al desert

Els cristians creiem que, per l'Encarnació, Déu ha plantat la seva tenda entre nosaltres

moral es concreta en una mena de decàleg, onze manaments sobre la vida pràctica: obrar honradament, practicar la justícia, dir la veritat tal com es pensa, no escampar calúmnies, no fer mal al proïsme, no carregar a ningú res infamant, no fer cas dels descreguts, honorar els fidels del Senyor, no desdir-se d'un jurament onerós, no donar diners a interès i no vendre's per condemnar un innocent.

«Casa teva» és el Temple. Però la pregunta inicial, a la qual els onze manaments responen, no és pròpiament qui podrà entrar-hi, sinó qui podrà «estar-s'hi» (*gwr*, habitar) o «viure-hi» (*shkn*, plantar la tenda). Aquest vocabulari fa pensar, més que en el pelegrí que trencant la seva vida quotidiana puja per Pasqua al Temple, en els qui hi viuen, o sigui, els sacerdots i levites. Un pelegrí els envejava: «Feliç aquell que tu esculls per entrar a viure en els teus atris!» (Sl 65,5). O aquell

El clan dels recabites s'havien mantingut fidels a aquest ideal i no habitaven en ciutats ni plantaven camps ni menjaven dels fruits de la terra, sinó dels ramats, com nòmades (Jr 35,1-11). És el mite del jueu errant o del violinista a la teulada: encara avui, els israelites creients es consideren en camí, guiats pel Senyor, camí de la terra promesa. També els cristians hem de creure que «no tenim aquí la ciutat que durarà sempre, sinó que busquem la que encara ha de venir» (Hb 13,14).

Els cristians, en recitar el Salm 15, creiem no sols que hem plantat la nostra tenda a la casa del Senyor, que és l'Església, sinó que, per l'Encarnació, Déu «ha plantat la seva tenda entre nosaltres» (Jn 1,14). El veritable Temple, del qual l'antic era només figura, és la humanitat de Jesucrist glorificada: «Destruïu aquest Temple i jo el reconstruiré en tres dies... Ell es referia al santuari del seu cos» (Jn 2,19.21). I nosaltres, units al Crist pel baptisme, també esdevenim temple: «No sabeu que sou temple de Déu i que l'Esperit de Déu habita en vosaltres?» (1Co 3,16).

altre: «Feliç el qui viu a casa teva lloant-te cada dia!» (Sl 84,5).

En molts moments de la seva memòria col·lectiva, fins i tot quan ja s'ha sedentaritzat, Israel s'identifica amb el temps ideal de quan vivien en tendes, al desert, nòmades amb els seus ramats, camí de la terra promesa, amb el Senyor fent camí al seu davant, també en una tenda com la d'ells. El pastor Abel és el bo, i el pagès Caïn el dolent. Al final del llibre de l'Èxode es descriu com Moisès va confeccionar el tabernacle o tenda del Senyor, tot tal com li havia estat revelat, i quan va acabar tota l'obra «el núvol va cobrir la tenda de l'aplec sagrat, i la glòria del Senyor (la *shekinah*) l'omplí completament... En tots els seus desplaçaments, quan el núvol s'aixecava de sobre el tabernacle, els israelites es posaven en camí, però si el núvol no es movia, no es posaven en camí fins al dia que es tornava a aixecar» (Ex 40, 34-38).

RIFER ROCAFER

CAMPANES RELLOTGES MEGAFONIA

BON NADAL

COLUMNA DIGITAL AUTOAMPLIFICADA

COBREIX FINS A 30 METRES

NOVETAT

FOCUS: Distància coberta en línia: max. 30 m
ANÀLE: Àngul d'abertura max. 45 m

DELEGACIÓ GIRONA:
C/Canonge Dorca 37
17005 Girona
Tel: 972.22.01.55
Fax: 872.033.718
info@rifersl.com

DELEGACIÓ BARCELONA:
C/Llull 321, edifici cinc 22@
08019 Barcelona
Tel i fax: 93.311.72.01
info@rocafer.com

DELEGACIÓ TERRASSA:
Tel: 616.90.90.01

L'encant de la nit de Nadal

P. ANDREU M. GUIM, *o.carm.*

Hi ha dues nits que brillen més que el sol; són la nit de Nadal i la nit de la Vetlla Pasqual.

La nit, en si mateixa, amb la seva obscuritat, és símbol de tenebres i de mort. La nit ens invita a aixopugar-nos a casa nostra per tenir tranquil·litat i seguretat.

La nit portadora de pau, tranquil·litat i alegria és, sens dubte, la nit de Nadal, en què celebrem el naixement de Nostre Senyor Jesucrist, el redemptor de la humanitat. En aquesta nit joiosa de Nadal, la immensa multitud de cristians, i també els que no tenen fe, s'omple d'alegria i exultació perquè aquesta nit sacseja tota la humanitat.

El pla del Senyor, a l'inici de la creació del món i de l'home, no s'ha acomplert plenament com Ell volia. La llibertat que ens ha regalat ens ha posat en contra del Senyor, no fent la seva voluntat. La nostra sort estava sentenciada si el Senyor no es compadís de nosaltres.

El Senyor, que ens havia creat per fer-nos eternament feliços amb Ell, no podia després permetre la nostra eterna separació d'Ell. Per aquest motiu en el si de la Trinitat es va decretar la nostra salvació, que efectuaria la Segona Persona de la Santíssima Trinitat fent-se home en el si de la Verge Maria, igual en tot a nosaltres llevat del pecat.

Aquest és el motiu de l'esclat d'alegria de la nit de Nadal. L'ésser humà és recuperat, de nou, pel Senyor, que s'ha entregat per nosaltres en la creació, en la redempció i en la nostra santificació. En el naixement del Senyor, la nostra vida sobre la terra s'ha il·luminat mitjançant la virtut teològica de la fe i s'ha escalfat amb les virtuts teològiques de la caritat i l'esperança.

La nit de Nadal és la manifestació solemne de l'amor de Déu a la humanitat pecadora i rebel als plans del Senyor. Aquesta nit ens comunica que la nostra existència, sortida de les mans creadores de Déu, és una realitat que no s'acabarà mai i serà per sempre feliç, si som fidels al seu amor. Tota la creació salta de joia perquè ha recuperat el sentit de la seva existència.

«Déu ha estimat tant el món, que li ha enviat el seu Fill, no per condemnar-lo sinó per salvar-lo», ens diu l'apòstol sant Joan. Aquesta salvació es manifesta en el naixement de Nostre Senyor Jesucrist a la nit de Nadal.

Jesucrist, amb el seu naixement, omple d'alegria Josep i Maria i els àngels comuniquen la bona notícia als pastors de Betlem. Un temps més tard van rebre aquesta bona notícia els reis mags d'Orient.

Que la celebració d'aquesta nit joiosa de Nadal ens ompli el cor d'amor i de pau.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES SOBRE DOCTRINA I MORAL

pel Dr. Joan Antoni Mateo

Sobre la Immaculada

Vol dir que és apropiat el concepte «immaculada» aplicat a la Verge Maria? Recordo de petita haver participat en algun bateig on el mossèn ens deia que al nen li treien la «taca» del pecat original. Com ho podríem entendre avui?

El llenguatge sobre la fe és sempre analògic, aproximatiu. Els nostres conceptes queden pobres per descriure realitats que ens sobrepassen. La fe sempre és la mateixa. Els cristians d'avui no tenim una fe diferent dels cristians del segle I. Ara bé, les interpretacions de la fe, el llenguatge teològic, sempre és susceptible de ser millorat i aprofundit. El concepte «immaculada» aplicat a Maria és un concepte negatiu. Comença per la partícula «in». Vol dir que no té defecte, no té taca. Potser seria bo tenir en compte que per descriure la mateixa realitat en Maria l'anomenem «puríssima», molt en consonància amb les tradicions d'Orient i de l'Església Antiga que anomenaven Maria la *panagia*, és a dir, la «Tota Santa». Més enllà dels llenguatges, la fe ens diu que Maria ha estat constituïda per Déu en un estat de puresa i gràcia inigualables i del tot especial. Seria el més aproximat a la denominació amb què l'àngel s'adreça a Maria: la «plena de Gràcia». En ella no hi ha ombra de mal ni de pecat, ni tan sols de «pecat original». És un cas únic que té la raó de ser en el disseny de Déu. Maria ha estat capacitada per donar en nom de tota la humanitat aquell «sí» ple de fe i amor que obre les portes al Salvador. Tots hem estat agraciats en Ella, ja que Ella ens representa a tots nosaltres en aquell «sí» que ho canvia tot. I també ho podem entendre avui d'una manera molt pertinent: dient «sí» a Déu, acceptant amb amor i reconeixement la nostra creaturalitat, ens obrim a la veritable realització del nostre ésser. En canvi, dient «no» a Déu ens tanquem en la nostra finitud i obrim les portes a tota mena de maleses. Molt actual i pertinent per gran part de la «modernitat» que ha enganyat l'home fent-li creure que és Déu i que pot fer i desfer al seu albir.

PER ENVIAR CONSULTES AL DR. MATEO:

elconsultori@hotmail.com

Ap. de correus 121-25620 Tremp (Lleida).

Postals des d'Andalusia

Bona Pasqua de Neu!

Des de la riba de la fe, des del llindar de l'esperança, des de l'andana de l'amor, a tots vosaltres, lectors amics, des d'Andalusia, Bon Nadal!

«Ja fa més de vint segles, i en una Nit de Nadal, es va produir el miracle: la llum va trencar la nit obscura. La nit va començar a parir llums, senyals i dons, dins d'una cova de Betlem, enmig de la intempèrie. Es va produir el miracle de tocar Déu amb els dits i de percebre'l com un dels nostres. El pessebre, amb el Naixement de Jesús, es va omplir de llum càlida i tendra. I tot allò que era pobre i menyspreat es va tornar preciós. I una menjadora per als animals es va convertir en tron de l'Altíssim. Els homes no el van acollir, i uns animals van compartir amb ell el seu refugi.»

Recordaré sempre l'anunci que Gloria Fuertes feia del Nadal.

*«Cuando todas las esperanzas estaban enterradas,
todas las fuentes secas,
todas las preguntas calladas,
todos los fuegos apagados, entonces,
en medio de la noche,
la débil fuerza de una semilla,
rompió la costra de la Tierra.»*

M'encanten alguns personatges del Nadal: els àngels, els primers periodistes de la Gran Notícia, que l'anuncien als pastors; els Mags, que es posen en camí per seguir l'Estel, que els condueix a Betlem; tots els que aquests dies descobreixin la presència de Déu en els febles, desemparats, solitaris, fracassats, rodamons. Bona Pasqua de Neu, blancor celestial que ens embolcalla amb una nova alegria!

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

«Retrobar»

Retorn de molsa i estrella i el goig d'aquella cançó, d'una dolça cantarella per al somni d'un nadó.

El Nadal ens fa reviure de tots els antics pastors, rialla franca i cor lliure de pessebres de colors.

Nit amb els besos de lluna per al missatger amorós, amb delit de menta i pruna, ornant el fred de dolçors.

Sentim molt a prop la Cova, flairança de romaní i clar de vida nova per l'oratge del camí.

CARME CATÀ

«Parenostre»

Pare del cel que estàs aquí a la terra fent-nos costat, vetllant el nostre pas, donant consol, ajut i fortalesa; que el teu sant Nom sigui santificat.

És testament el teu missatge inclit d'un món més just, en pau i llibertat. Sobre l'altar revius el sacrifici, ritu d'amor, ofert en cos i sang.

El teu nou manament és estimar-nos tal com en tot moment has demostrat. Si en el perdó hem trobat oberts els braços per què, mesquins, no hem de perdonar?

Sí; regnaràs per sobre cels i terra i llescaràs el pa de l'amistat, i serà cada dia una gran festa units els cors, germanes i germans.

LLEONARD DEL RIO CAMPMAJÓ

«Això és Nadal»

Veiem plens de llum els carrers. Veiem els aparadors engalanats. Veiem atrafegats els botiguers i tothom amb paquets, accelerats.

Què és tot això que veiem?... Per què tant d'enrenou?... Si és un petit infant que neix i no té tan sols un bressol.

Per no tenir, no té ni casa. Ve al món en una establia i tendrament l'abracen amb tot l'amor, Josep i Maria.

Aquest petit infant que en néixer, tant d'enrenou provoca, és el veritable Déu i home, que a tots ens convoca.

Ens crida a estimar sense mida, a tenir els ulls d'infant recent nat, a ser sempre portadors de vida i veure en Ell el Déu encarnat.

Nadal és, doncs, obrir-nos als altres, és saber allargar sempre la mà, és veure de Jesús, la imatge plasmada en cada ésser humà.

Nadal és fer que arribi a la terra, l'amor i tendresa de Déu. És fer que la Humanitat sencera s'estimi sempre i a tot arreu.

Nadal és quelcom que no es veu. Nadal sols es palpa en el cor. Nadal és el crit joiós de qui creu que el demà serà millor.

Tant de bo! que aquesta nit, quan mirem el firmament estrellat, ressoni a les nostre oïdes el crit «Joia a tots, perquè és Nadal»

MONTSERRAT LLOPART

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

M. CARME BIGORRA I M. JOSEP SALVADÓ

El pessebre de l'Aniol

L'Aniol té una gran idea: canviar el bou i la mula pel Dino i el Rex, els seus dinosaures preferits

Quan arriba la nit, el Dino, el Rex, el bou i la mula fan un pacte secret

És dissabte 8 de desembre. Són les vuit del matí i toca el despertador. Riing, riing! L'Aniol surt del llit d'una revolada. Ahir els pares li van dir que l'endemà quan s'aixequés farien tots junts el pessebre.

Ell gairebé no se'n recordava, del de l'any passat, i per això els pares li havien ensenyat les fotos on sortia. Era petit! L'any passat només tenia tres anys!

Quan acaben d'esmorzar, els pares baixen d'una prestatgeria la capsa del pessebre.

«Sembla estrany com se n'hi arriba a posar, de pols!», diu el pare, i agafant unes tisores talla el cordill. Obre la tapa i les mans de l'Aniol s'abraonen a dins.

«Mira, mira, una estrella! Lupi! Un angelet! I una caseta!», exclama el nen.

«I què més hi deu haver?», li diu la mare. «Busca, busca...»

La mama, el papa, i... un arbre! I, ensenyant els dos animalons, pregunta: «Qui són aquests?»

«Són el bou i la mula», li contesta el pare.

«I... per què hi són?», continua preguntant l'Aniol, posant cara encuriosida.

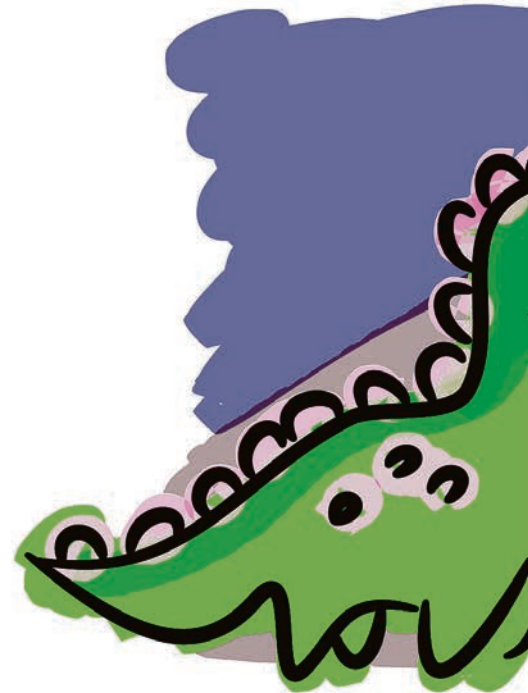
«Per vigilar el Nen i donar-li escalfor», li respon la mare.

«I... qui et sembla que falta? Vols que t'ho expliquem?», diu la mare.

«No cal, no cal!», contesta l'Aniol. «Falta el Nen!»

I a poc a poc, una peça darrere l'altra, el pessebre va prenent forma. Quan tot està al seu lloc, l'Aniol té una gran idea: canviar el bou i la mula pel Dino i el Rex, els seus dinosaures preferits, i corre a buscar-los a la seva habitació.

«Què portes ara?», li diu la ma-

re. «Si això no hi va, aquí!»

«Per què no hi pot anar? Si són iguals... I aquests vigilen més que el bou i la mula», respon. «Són molt bons i molt guapos!»

«I el bou i la mula?», exclamen alhora els pares.

«Que descansin!», contesta l'Aniol tot decidit.

Els pares se'l miren i li diuen: «Per ara està bé, però quan arribi Nadal els canviarem pels que toquen, val? Què diran, sinó, els avis? Va, ara si vols hi pots jugar una mica fins a l'hora de dinar.»

«Grrr... grrr», sent l'Aniol com el Rex el crida.

«Què vols, Rex?», li diu l'Aniol, gens sorprès.

«M'agrada viure en aquest lloc, i a en Dino també!»

«I per què?», li pregunta el nen. «Perquè no havíem pogut viure mai en cap pessebre», li contesta.

«Iàaaa, iàaaa...!», renilla la mula, tot ensenyant unes grans dents. «Doncs nosaltres hi vivim fa dos mil anys! Veritat, estimat bou?»

«Muu, muu, m'ho acabes de

treure de la boca!», respon el bou.

«Doncs... va, podreu estar-vos tots al pessebre fins al dia de Nadal, quan vindran els avis a dinar», diu l'Aniol.

I tots cinc fan anar el cap de dalt a baix, satisfets.

Quan arriba la nit, el Dino, el Rex, el bou i la mula fan un pacte secret.

Ja és dimarts 25 de desembre. Riing, riing! «Són els avis, són els avis!», crida l'Aniol. «Passeu, endavant! Bon Nadal!»

I els avis s'acosten a veure el pessebre.

«Uiii, què hi fan aquests, aquí?», diu l'avi. «On són el bou i la mula?»

«Avi, avui han desaparegut!», li contesta l'Aniol.

Estan a punt de seure a taula i, abans que el pare tanqui el televisor, l'Aniol, amb els seus ulls d'infant, veu al *Telenotícies* com el bou i la mula prenen el sol en una platja... i li fan l'ullet.

Celebrem el 60è aniversari de Mans Unides

Joan Martí i Llobet
*President Delegat Mans Unides
Barcelona*

Nosaltres, els de Mans Unides, recordem que aquest proper any 2019 farà 60 anys que un grup de dones d'Acció Catòlica es van plantejar el repte de solucionar la fam al món. Encara hi ha entre nosaltres dones que en aquell 1959 van començar la tasca i segueixen treballant per intentar aconseguir-ho.

Les estadístiques diuen que un voluntari sol estar a la seva entitat una mitjana de 12 anys. En el nostre cas, aquestes dades no es compleixen, i ens preguntem molt sovint, per què? La nostra entitat no és ni millor ni pitjor que les altres, el que sí que us asseguro és que és diferent. El nostre què, com i per què ho fem és diferent. Ens importa la tasca que fem, sí, però també la relació amb tots els que estan al nostre voltant. La relació i amistat

que tenim amb els que treballem junts fa que la tasca es faci millor i els resultats siguin més bons.

Lluitar contra la fam és la nostra missió perquè la fam no és una fatalitat o un destí irreparable, la fam és el resultat de la injustícia. La il·lusió que tens i la recompensa que reps en intentar servir el proïsme no es pot explicar, tan sols ho sabem quan ens posem a actuar.

Per això per nosaltres el celebrar un aniversari és quelcom més, és tenir present que han estat 60 anys de molta feina i constant i que tots els resultats que hem obtingut són dignes de celebració.

Com cada any, un nou lema ens acompanya per donar més interès a la nostra feina. En aquest proper 2019 el lema és «Creiem en la igualtat i la dignitat de les persones». És per això que treballarem per aconseguir-ho i quan celebrem el 61è aniversari serà amb la il·lusió i satisfacció dels resultats de la feina ben feta.

Gustavo Duch, expert en sostenibilitat alimentària

«Cal garantir a la ciutadania una alimentació de proximitat, sana i ecològica»

MAC

Gustavo Duch, exdirector de Veterinaris sense Fronteres, és coordinador de la revista *Soberanía alimentaria, biodiversidad y culturas*. Autor de llibres com *Lo que hay que tragar*, *Alimentos bajo sospecha*, *Sin lavarse las manos*, *Mucha gente pequeña* i *Cosechas*.

Què és la sobirania alimentària?

És el dret dels pobles a definir les seves pròpies polítiques agrícoles, ramaderes i de pesca per tal que siguin ecològicament i culturalment adients a les seves circumstàncies. Vivim en un món on es pateixen moltes vulnerabilitats alimentàries i per superar-les cal recuperar el concepte de «poder fer» —quina mena de menjar vull, quin tipus de conreu vull fer—, que està segregat per les grans multinacionals, pel model neoliberal... Nosaltres ja no som responsables de la nostra alimentació; mengem el que volen que mengem i es conrea el que volen que conreem.

Quins són els seus trets característics?

Actualment tenim un model d'agricultura industrial, monopolitzat per poques empreses. Davant d'això, la sobirania alimentària proposa el contrari: un model de nombroses petites iniciatives, descentralitzades, que dinamitzen les economies rurals. Entre tots dos models hi ha una realitat molt clara, ja que el primer implica el saqueig i l'espoliació dels pobles del Sud, mentre que el segon comporta construir agricultures justes, on els béns comuns (terra, aigua, lla-

«L'ésser humà és un animal social precisament per l'alimentació»

vors...) són de tothom, no d'unes determinades empreses. El primer provoca una sèrie d'inconvenients que acaben amb la vida del planeta (canvi climàtic, crisi energètica, desaparició de les abelles...); en canvi el segon no acaba amb la vida sinó que se'n sent part i ajuda a la seva multiplicació. El primer ocasiona que milions de persones passin gana i que hi hagi moltíssimes persones amb problemes d'obesitat; el segon garanteix a la ciutadania una alimentació de proximitat, sana i ecològica.

La població del Sud és la més perjudicada?

Nosaltres, que vivim en un país industrialitzat, hem agafat el camí equivocador. Els països del Sud pateixen les conseqüències d'un excés d'industrialització. Ara bé, com a societat, som nosaltres els vulnerables. Per cada 300 persones que viuen a Catalunya només 1 fa de pagès i les perspectives són molt negatives. Cal tornar a models de vida on el sector primari (agricultura, ramaderia, pesca) sigui el primordial.

Davant d'aquesta realitat, hi ha alguna solució?

Fer un canvi cultural per part dels països desenvolupats. Cal saber quins valors són els essencials i quins no. Hem de tornar a dignificar l'ofici de la pagesia, adonar-nos que no podem menjar tomàquets tots els dies de l'any, que hem de tornar als aliments de temporada, que hem de menjar carn d'animals que no estiguin estabulats, etc. Hem de fer un gir de 180 graus que conduirà a canvi de paradigma.

Què proposa aquest canvi de paradigma?

Bàsicament, que la ciutadania gaudeixi a l'hora de comprar i de menjar. Sovint no som conscients que darrere dels aliments que mengem hi ha conreu, esforç... De tant en tant, surten debats de quina serà l'alimentació del futur. No hi ha dubte. Menjarem, com durant deu mil anys, el que conrea la pagesia que tenim a prop nostre. No podem viure amb el malbaratament alimentari actual. El planeta no ho suportarà.

Per Nadal sempre hi ha excessos en els àpats.

Jo potser no posaria tan l'accent en la quantitat, sinó en altres qüestions: d'on venen i a qui comprem els

aliments que mengem. Aliments de proximitat, ecològics, de la nostra pagesia... això és l'important. En la mesura que nosaltres comprem a la nostra pagesia, estem ajudant les pagesies d'arreu del món. Siguem part d'aquesta cadena. Cal triar bé el que volem menjar i així gaudirem plenament d'una festa com és el Nadal. També hem de dir que la gastronomia tradicional catalana sempre ha estat un exemple d'aprofitament, ja que per Sant Esteve es preparen els canelons amb la carn que ha sobrat del dia anterior.

Quina seria, per tant, l'alimentació més adient?

Ho resumeixo en una frase: no menjar allò que no menjava la nostra àvia. No menjava pizzes ja preparades per al forn; oli de palma africà, present en nombrosos aliments; peix com la tilàpia o el panga, que venen del Vietnam, i un llarg etcètera. La nostra àvia menjava productes catalans de proximitat, fets pels pagesos a la temporada que tocava. L'ésser humà ha d'integrar-se en l'ecosistema on viu. Un dels problemes és menjar carn cada dia, i fins i tot dos cops al dia, per dinar i per sopar. I comprar-la al supermercat.

Quina és l'arrel d'aquesta situació?

Que l'ésser humà ha perdut la connexió amb la natura. Vivim en un món antropocèntric. L'ésser humà es considera el centre de la vida. No hem de perdre aquesta humilitat de sentir-nos part de la terra. Per cert, la mateixa paraula llatina *humus* vol dir «terra». Cal recuperar aquest vincle i amb el menjar és la manera més fàcil i directa, i alhora gaudint-lo.

Com conscienciar la ciutadania que cal un canvi?

Explicar-los que tenim una proposta atractiva i positiva. La taula és un espai de socialització fonamental. I això ho veiem clarament amb els àpats de Nadal. L'ésser humà és un animal social precisament per l'alimentació. A la prehistòria s'ajuntaven per caçar un mamut; individualment no podien fer-ho. Una alimentació *mcdonald's* configura una societat *mcdonald's*, de la pressa, de l'individualisme... Jo vull una societat que aposti per un sistema agroalimentari que millori el benestar de la gent.

La Facultat de Filosofia de Catalunya de la URL celebra la festivitat del beat Ramon Llull

Llull, font d'inspiració per avui

MAC

La Facultat de Filosofia de Catalunya de la Universitat Ramon Llull va celebrar el 5 de desembre, al Seminari Conciliar de Barcelona, la festivitat del beat Ramon Llull, patró de la URL. L'acte acadèmic va ser presidit pel Dr. Josep M. Garrell, rector de la Universitat Ramon Llull.

«El mestratge del beat Ramon Llull continua sent avui dia un estímul i un exemple», va afirmar Mn. Jaume Aymar, degà de la Facultat de Filosofia de Catalunya de la URL.

DR. ÓSCAR DE LA CRUZ
«Llull va ser capaç de reescriure en clau cristiana idees i conceptes que pertanyen a la tradició islàmica»

El Dr. Óscar de la Cruz, professor agregat de la Universitat Autònoma de Barcelona, va impartir la conferència *Ramon Llull sadollat per les fonts àrabs*. «Des de la seva primera obra fins a les darreres, Llull no deixa de sadollar la seva set en les fonts àrabs», va comentar el ponent. A més, va puntualitzar que en la seva prolífica producció literària «s'hi poden trobar fins i tot tres cites directes de l'Alcorà».

El Dr. Cruz va destacar que, «a diferència de la majoria d'autors medievals», Ramon Llull «no desqualifica la cultura àrab», sinó que intenta establir-hi lligams i assenyalar-ne punts d'unió. «És una actitud, tolerant i conciliadora, gairebé única en el món medieval. Llull va ser capaç de reescriure en clau cristiana idees i conceptes que pertanyen a la tradició islàmica», va ressaltar el professor. I va afegir: «Tota una lliçó per al món d'avui.»

Així mateix, el Dr. Óscar de la Cruz va posar en relleu que el beat

feia servir sovint «la metàfora de la llum» per referir-se a la Trinitat i l'encarnació, així com a «la pregària cristiana del Credo». Va recordar que «la làmpada forma part de la imatge musulmana».

El Dr. Armando J. Pego, professor catedràtic de la Facultat de Filosofia de Catalunya de la URL i director de la revista semestral *Comprendre*, va presentar les publicacions més recents de la facultat. Entre d'altres, l'últim número de *Comprendre*, amb una monografia sobre el barroc peninsular i un estudi sobre el teòleg medieval Arnau de Vilanova, i dos nous volums de la col·lecció *Filosofia i Cultura*.

Finalment, el Dr. Josep M. Garrell va adreçar unes paraules d'agraïment a tots els que havien fet possible aquesta commemoració de la festivitat del patró de la URL. «Llull és una important font d'inspiració i de testimoni», va dir. «Ens falten —va constatar el Dr. Garrell— fonts d'inspiració. A la societat actual no es valora prou el llegat dels clàssics. Cal llegir-los i interpretar-los. Els clàssics són referents necessaris per afrontar la crisi, no només com a canvi, sinó com a oportunitat.»

L'acte va comptar amb l'actuació del grup Airun (format per Nuria Cervera, Joan Miró i Javier Bustamante), que va interpretar tres peces musicals.

Taula presidencial de l'acte acadèmic. / Agustí Codinach

Satèl·lit Aeolus
(ESA/ATG medialab).

ACTUALITATS
CIENTÍFIQUES

Un satèl·lit europeu mesurarà els vents des de l'espai

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya

És des del 22 d'agost passat que es troba en òrbita, a 320 quilòmetres d'altitud, al voltant de la Terra, per prendre dades dels vents que s'originen al nostre planeta. S'anomena Aeolus i s'enlairà des de la base espacial de Kourou del Centre Espacial de la Guaiana Francesa, amb un cost de 480 milions d'euros, per a una missió d'una durada d'uns tres anys. La investigació que portarà a cap completarà les altres missions que han complert o compleixen els restants artificis posats a l'espai per obtenir coneixements del que passa al nostre entorn: els anomenats satèl·lits meteorològics que ens donen notícies globals de les temperatures, de les pressions i de les humitats que tenim a la Terra. Faltaven notícies dels vents i ara l'Aeolus ens les donarà.

Ha costat 16 anys portar a cap aquest enginy. L'Agència Espacial Europea (ESA) va aprovar el pla de realitzar la missió el 2002, amb la perspectiva que es pogués llançar a l'espai el satèl·lit el 2007. Però la complexitat tècnica d'observar els vents des de l'espai ha fet endarrerir el projecte en més d'una dècada. S'havia d'aconseguir que fos verament capaç de servir per millorar els models climàtics i les prediccions meteorològiques. Ara els tècnics diuen que han superat

les dificultats i que l'artefacte serà útil de debò. Esperem-ho.

Una de les dificultats tècniques amb què es trobaren els encarregats de dur endavant el projecte va ser l'ona de ràdio convenient per enviar les dades. S'ha hagut de resoldre fent que la radiació fos de llum làser ultraviolada, o sigui, ben curta perquè així les partícules i gotes que es troben a l'atmosfera no desfigurin el missatge que es va transmetent.

Ara, de moment, encara no transmet. Durant uns mesos, els responsables comprovaran que tots els instruments funcionen correctament i que no hi ha discordança entre el que mesura l'Aeolus i el que ja coneixem pel que ens diuen més avall els globus sonda. O sigui que fins al segon trimestre de 2019 no oferirà dades noves i interessants a la comunitat científica.

Com veieu, la tècnica arriba cada vegada més enllà. Es diu que això serà útil des del punt de vista meteorològic. Potser sí. Però em sembla que puc acabar dient que els 480 milions d'euros que ha tingut de pressupost són molts euros i que al món hi ha moltes necessitats més urgents que les previsions de la meteorologia. Necessitats que caldria tenir en compte. És el que se m'acut fer notar.

**JOAN PALLARÈS-
PERSONAT**

Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

El segle XVIII no és gaire generós amb «Gent de Casa» rellevant. A Catalunya va ser un segle fosc, marcat per un primer terç amb una guerra perduda i la posterior repressió, i els altres dos terços, sotmesa a un centralisme dominant, administrada des del centre i regida per funcionaris forans que, en el cas eclesiàstic, va comportar que la immensa majoria de bisbes fossin de procedència forastera.

D'alguns personatges rellevants d'aquest segle XVIII, en coneixem ben poca cosa i, encara que esmentats dotzenes de vegades als llibres d'història, de la seva vida no se'n sap més que un parell de paràgrafs, que van repetint-se a totes i cada una de les obres on se'ls esmenta.

Aquest és el cas d'un eclesiàstic, Josep Rifós, de qui amb seguretat no sabem ni quan va néixer ni quan va morir, però que va ser vicari general de la diòcesi de Barcelona durant la Guerra de Successió.

Doctor en lleis, canonge de la catedral de Barcelona, Josep Rifós va ser vicari general en absència del cardenal Benet Sala (del qual parlàvem en el primer article d'aquesta secció: vg. *Gent de Casa: El cardenal Sala, el gran exiliat. Catalunya Cristiana*, 1672, de 9 d'octubre de 2011). Però el cardenal Sala, retintut i abandonat, volia com a vicari general Josep Romaguera, un sacerdot que va ser professor de lleis a la Universitat de Barcelona i va deixar obra publicada.

Sense que Climent XI i el seu secretari fessin cas a la demanada de l'arxiduc, Josep Rifós fou nomenat vicari general i com a tal va viure el setge de Barcelona per les tropes borbòniques, i va esdevenir un puntal de la defensa de la ciutat.

Rifós va organitzar una reunió de teòlegs per determinar si la guerra era una causa justa. Val a dir que molts consideraren la defensa austriacista com una croada contra l'absolutisme borbònic. Després que els teòlegs determinessin el conflicte com una causa justa, va consultar el poble, a través dels confessionaris de la diòcesi, per saber fins a quin punt la gent estava disposada a defensar la causa.

Com a vicari general, Rifós va organitzar nombroses pregàries per la victòria, implorant la protecció de la Mare de Déu de la Mercè, a la qual va treure en processó diverses vegades, i confiant fins al darrer moment que un miracle salvaria la ciutat de caure a mans dels atacants.

Ocupada Barcelona, va ser una de les víctimes de la repressió i el 2 d'octubre del mateix 1714, amb cinquanta-cinc eclesiàstics més significats en la causa de l'arxiduc, va ser deportat. En el vicariat el va substituir el degà de la catedral, Baltasar de Bastero i Lledó, un barceloní de família d'origen italià, amic del duc de Berwick que el 1728 seria nomenat bisbe de Girona.

GENT DE CASA**Josep
Rifós**

«L'Onze de Setembre» d'Antoni Estruch i Bros. Rafael Casanova cau enarborant la bandera de santa Eulàlia en defensa del baluard del Portal Nou de Barcelona.

23 FRANCESC i la nostra CASA DE TOTS

Carta «Laudato Si'» —«Lloat sigueu»—

41 LES DECISIONS adoptades han de ser compartides

Una de les tesis que el papa Francesc defensa amb més afany és la necessitat del diàleg quan volem aconseguir un objectiu en el qual estan implicades institucions diferents. Si ens proposem d'assolir un acord eficaç, ningú no pot imposar els seus criteris.

Aquest és el cas de la superació del continu deteriorament del medi ambient i de l'ús indegut dels recursos naturals. Són qüestions que afecten tota la humanitat, tots els països i totes les institucions que tenen per finalitat el servei al bé comú. Ningú no en pot quedar al marge.

Per això, **cal diàleg i transparència en la presa de decisions i en la programació de les estratègies adequades per tal d'assolir els objectius acordats.** En aquests casos, sempre es requereixen processos polítics transparents que incloguin el lliure intercanvi d'opinions entre les parts interessades, evitant que les decisions s'adoptin a partir d'informacions inadequades i tendencioses.

La transparència, l'objectivitat i la coherència són indispensables. Per tant, cal rebutjar *«les formes de corrupció que amaguen el veritable impacte ambiental d'un projecte a canvi de favors, perquè els favors solen conduir a acords espuris que eviten una informació suficient i un debat obert»* (LS 182).

Per aquesta mateixa raó, en la mesura que sigui possible cal aconseguir que els diversos sectors interessats puguin aportar-hi perspectives i experiències, proposar solucions i justificar alternatives.

A més, és obvi que **«l'honestedat i la veritat han de ser sempre presents en les discussions científiques i polítiques; el debat no s'ha de limitar a la qüestió de si un projecte concret s'ajusta o no a la legalitat vigent»** (LS 183).

És a dir, no n'hi ha prou que una opció sigui legal perquè constitueixi el servei més adient al bé comú.

«Allà on només compten els beneficis, no hi ha lloc per pensar...»

42 LA POLÍTICA I L'ECONOMIA han d'estar al servei del bé comú

Francesc comença l'apartat IV d'aquest capítol cinquè amb una frase que crida l'atenció: «**La política no ha d'estar sotmesa a l'economia, i l'economia no s'ha de sotmetre als dictàmens d'un paradigma tecnocràtic orientat a l'eficiència**» (LS 189).

Per això, dona a entendre clarament que **la política i l'economia tenen interessos contraposats, si bé no necessàriament irreconciliables**, i que una economia ben entesa no es pot proposar la consecució de beneficis en detriment del bé comú. La seva reflexió sobre la manera d'afrontar la crisi financera dels anys 2007 i 2008 hi toca de mig a mig.

La política i l'economia han d'estar al servei del bé comú, que és el que en justifica l'existència en una societat que té com a centre el conjunt dels éssers humans. Per això, «**avui necessitem imperiosament que la política i l'economia, en diàleg, es col·loquin decididament al servei de la vida, especialment de la vida humana**» (LS 189). Aquest és el missatge que Francesc ens ha volgut transmetre, i no ha necessitat recórrer a llargs discursos per expressar-ho.

No obstant això, sabem prou bé que aquest principi no és compartit per tots els qui es dediquen a l'acció política ni per tots els qui han posat l'economia i els seus beneficis directes en el centre de les seves vides.

L'economia és necessària, però no pot ser el centre de la vida dels ciutadans ni el determinant exclusiu de l'acció política. La finalitat de l'economia i de la política haurà de ser sempre la consecució d'una vida digna per a tots els éssers humans, és a dir, el bé comú. «**La protecció del medi ambient no es pot assegurar tan sols en funció del càlcul financer de costos i beneficis. El medi ambient és un d'aquests béns que no poden ser degudament protegits i promoguts pels mecanismes del mercat**». En efecte, «**una vegada més cal evitar una concepció màgica del mercat que tendeix a pensar que els problemes es resolen només amb l'augment dels beneficis de les empreses o dels individus**».

I això, per una raó evident: «**Allà on només compten els beneficis, no hi ha lloc per pensar en els ritmes de la natura, en els seus temps de degradació i regeneració, i en la complexitat dels ecosistemes, que poden ser greument alterats per la intervenció humana**» (LS 190).

«**El que no afrontem amb energia és la qüestió de l'economia real, la que fa possible que es diversifiqui i millori la producció, que les grans empreses funcionin adequadament, i que les empreses petites i mitjanes es desenvolupin i creïn ocupació**» (LS 189).

- Per què és tan difícil el diàleg amb altres persones quan ens cal afrontar un desafiament comú des de perspectives diferents, si bé no excloents?
- Què en penses, de la manera de pensar del papa Francesc? Et sents capaç de dialogar sobre aquesta qüestió amb algú que no pensa com tu?

edebé

Extracte del llibre *Carta del PAPA FRANCESC — ECOLOGIA INTEGRAL*
Selecció i desenvolupament: FRANCESC RIU i MARGARIDA MOGAS

Celebra el Nadal

amb els pop-up de Combel!

Bon Nadal

Desplega la màgia del nou pop-up de David Carter.

PVP
16,90€

Els Reis d'Orient

Segueix l'estrella fins al portal de Betlem.

PVP
12,90€

La història del Nadal

La meravellosa història del naixement de Jesús en 6 escenes esplèndides pop-up de Robert Sabuda.

PVP
16,90€

COMBEL

combeleditorial.com

Segueix-nos a:

@combeleditorial

ANTONIO JIMÉNEZ ORTIZ

La fe en tiempos de incertidumbre
San Pablo, 2018, 622 pàg.

En un moment en què la indiferència, la increença o l'individualisme són corrents dominants, la imatge de Déu s'està fent borrosa i confosa. La transmissió de la fe ha esdevingut una tasca àrdua. És possible creure avui, en temps d'incertesa? A aquesta pregunta respon l'autor amb una síntesi de la fe cristiana escrita.

JAIME D. PARRA

Claves de simbología
Fragmenta, 2018, 252 pàg.

Podem entendre la simbologia com una recerca o com un encontre que té a veure amb la idea de l'origen, sigui aquest musical, simbòlic o lingüístic. La simbologia és una via. Jaime D. Parra ens introdueix al món de la simbologia de la mà de set autors fonamentals en aquest àmbit i els posa en relació amb la cultura hispànica.

ANTONIO LÓPEZ BAEZA

Por una Iglesia al servicio del mundo
Desclée De Brouwer, 2018, 160 pàg.

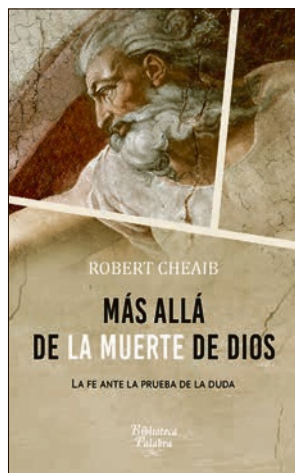
La implantació dels continguts pastorals del Concili Vaticà II a Espanya no va ser fàcil, però, com ens diu l'autor d'aquest llibre, els esforços no van faltar. Van aparèixer noves formes de ser creient, obertes a nous valors de participació, de consciència crítica, d'organització eclesial menys clerical i amb més presència del laïcat.

NÚRIA FERRET

Un viatge sempre nou. La missió
CPL, 2018, 204 pàg.

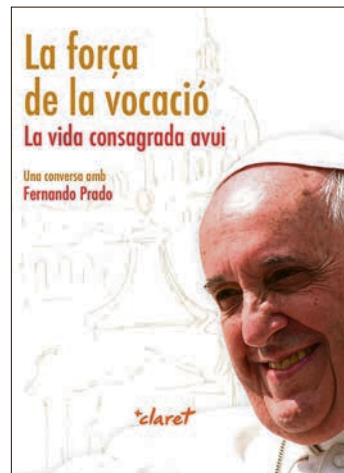
Dorotea inicia el seu llarg viatge intergalàctic per conèixer la fe cristiana, a la qual els seus superiors volen posar fi. A mesura que es va endinsant en el significat de la fe en Jesucrist, i va coneixent la comunitat cristiana, els seus textos de referència i la litúrgia, experimenta un profund canvi interior que la porta a sol·licitar ser batejada.

ROBERT CHEAIB

Más allá de la muerte de Dios
Palabra, 2018, 224 pàg.

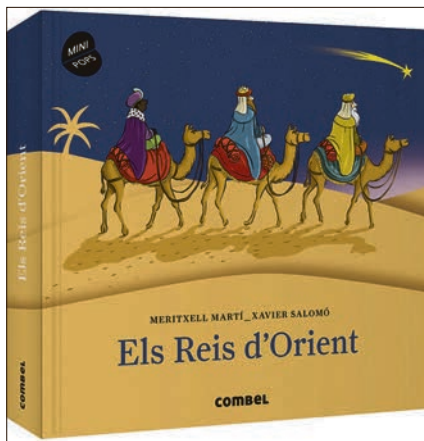
Aquest volum vol ser una invitació a tenir la valentia d'interrogar la fe i d'interrogar-se sobre la fe. Pretén ser un camí d'iniciació al doble misteri de Déu i de l'home. Com a guia per a aquest camí se'ns presenta la figura de Moisès, ben actual, perquè representa l'home que dubta amb Déu, però que descobreix que el seu bé és en Déu.

PAPA FRANCESC

La força de la vocació
Claret, 2018, 98 pàg.

El periodista i missioner claretia Fernando Prado va poder conversar amb el papa Francesc i el resultat és aquest llibre. L'entrevista, encara que centrada essencialment en qüestions sobre la vida consagrada, aborda temes candents que afecten, sens dubte, l'actualitat de la vida de tota l'Església. «Saber escoltar és fonamental», afirma el Sant Pare.

MERITXELL MARTÍ (text) i **XAVIER SALOMÓ** (il·lustracions)
Els reis d'Orient
Combel, 2018, 10 pàg.

Aquest llibre, amb desplega-
bles, presenta un dels passatges
bíblics més populars entre els
més petits: el viatge dels reis de
l'Orient cap a Betlem per adorar el
nen Jesús. Amb text rimat i unes
il·lustracions evocadores, podran
aprendre, de manera didàctica, els
obsequis (or, encens i mirra) que
els reis van oferir al Messies.

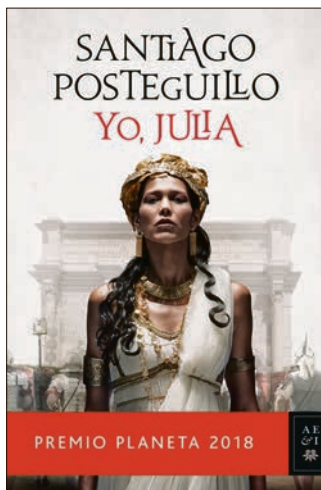
CARMEN SARA FLORIANO (text)
i **CARMEN MARTÍN** (il·lustracions)
Re-cuento en el portal
Laude-Edelvives, 2018, 36 pàg.

Fa molt, molt de temps, una nit
d'hivern, en un vell estable, es va
produir un «recompte» una mica
peculiar. I és que aquesta història
nadalenca té una peculiaritat: són
els animals (el bou Rodrigo, la mu-
la Margarita, el gos Canelo...) que
van ser presents en el naixement
de Jesús els qui expliquen la seva
versió del que va passar.

NÚRIA PARERA (text) i **MARÍA
HERGUETA** (il·lustracions)
La maleta
Babulinka Books, 2018, 96 pàg.

Una maleta que passa de mà
en mà, testimoni silenciós de les
diferents vides que transcorren
durant el segle XX. Les colònies
tèxtils, les guerres, l'exili... I les
migracions —forçoses o no— que
mai no tenen fi. Un relat poètic
que ens porta a reflexionar sobre
la tendència cíclica de la història,
que sempre tendeix a repetir-se.

SANTIAGO POSTEGUILLO
Yo, Julia
Planeta, 2018, 698 pàg.

Any 192 dC. Diferents homes
lluiten per un imperi, però Júlia,
filla de reis, mare de cèsars i espo-
sa d'emperador, pensa en alguna
cosa més gran: una dinastia. Roma
està sota el control de Còmode, un
emperador boig i tirà. De sobte, un
incendi assola la ciutat. És un des-
astre o una oportunitat? Júlia ho
tindrà molt clar.

TONI MORRISON
El origen de los otros
Lumen, 2018, 118 pàg.

Toni Morrison, que va obtenir el
Premi Nobel de Literatura el 1993,
aborda en aquestes pàgines qües-
tions que dominen cada cop més la
política mundial: la raça, la por, les
fronteres, els moviments de mas-
ses... En la recerca de respostes,
la novel·lista revisa els seus propis
records, així com la història, la po-
lítica i, especialment, la literatura.

MARIO ESCOBAR
Antes de septiembre
Ediciones B, 2018, 416 pàg.

El 13 d'agost del 1961, els ber-
linesos es desperten amb l'amarga
notícia de la construcció del mur.
No només divideix la ciutat en dos,
sinó que també separa nombroses
famílies com la de Stefan, que es
veu allunyat de la seva dona i la se-
va filla. Ell i uns amics decideixen
cavar un túnel subterrani, però el
risc és majúscul...

CRÍTICA TEATRAL

ANDREU SOTORRA
andreu.sotorra@gmail.com

La bellesa del terror

Cada temporada, el sector espera un musical que remogui el panorama teatral. L'any ha estat força prolífic pel que fa al gènere, però potser faltava la «perla negra» que brillés per mèrits propis. Ha trigat una mica, però ha arribat. Es diu *Carrie*, és l'adaptació de la novel·la de l'escriptor Stephen King, que ha temptat en diverses ocasions el cinema i que ha arribat aquí dirigit per Ferran Guiu.

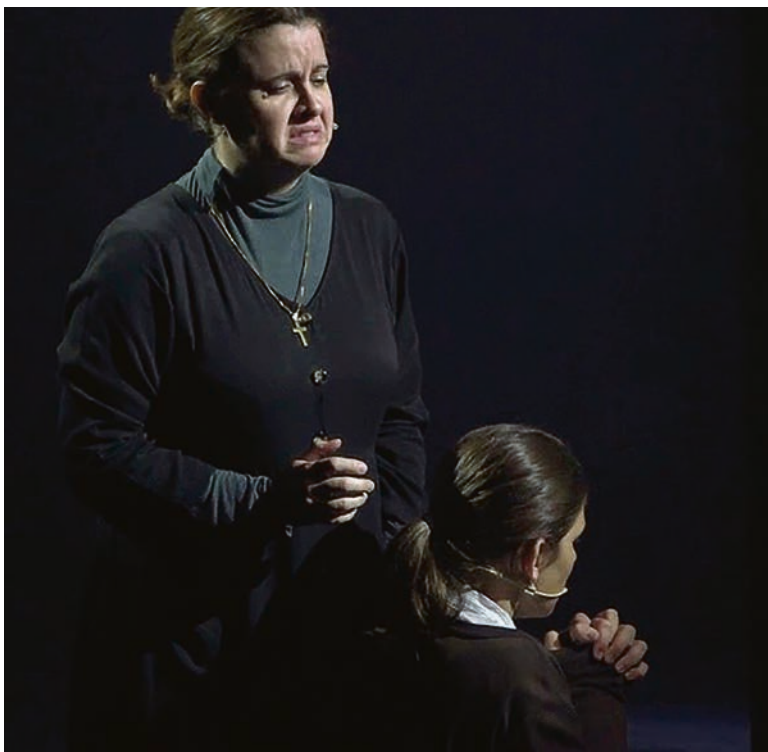
Carrie demostra que és possible trobar la bellesa del terror.

La companyia poleix la «perla negra» i ho fa amb un repartiment de primera línia que reuneix divuit intèrprets —professionalment molt joves— per a setze personatges, acompanyats de vuit músics. *Carrie* té un nivell d'interpretació musical alt. Hi destaquen, pels papers protagonistes, les joves gairebé debutants Georgia Stewart i Raquel Jezequel. Es constata la seva força melòdica en duets entre filla i mare (paper que alternen també les veteranes Muntsa Rius i Anna Valldeneu).

Però tampoc no es queda enrere la resta dels intèrprets, tant en les peces solistes com en les corals, de ritme més rocker, que compten amb una coreografia que treu tot el suc que es pot treure de l'espai quadriculat de l'escenari del TGB.

La jove Carrie pateix a l'institut el rebuig dels companys, és víctima del clàssic *bullying*, encaixa humiliacions i, arran d'una invitació d'un dels xicots per al ball de graduació, acaba rebel·lant-se contra la seva mare a causa d'una educació estricta tot i que la rebel·lió la porta a un desenllaç tràgic que només ella pot explotar a través de la telecinesi, un fenomen sense el vistiplau de la comunitat científica però que la ficció ha adoptat perquè fa servir els poders ocults de la ment amb finalitats venjatives i terrorífiques. Sense etiquetar-lo de «juvenil», *Carrie* té tots els ingredients per a un sector d'espectadors amb poques propostes teatrals adequades als seus interessos. *Carrie* no només els captivarà sinó que no deixarà que se'n desenganxin.

© Eleven O'Clock Productions

Les actrius Anna Valldeneu i Georgia Stewart en una de les escenes del musical «Carrie», basat en la novel·la homònima de Stephen King.

«**CARRIE**», de Stephen King
INTÈRPRETS: Georgia Stewart / Raquel Jezequel, Muntsa Rius / Anna Valldeneu, Elisabet Molet, Miquel Herzog, Laura Miquel, fins a 16 intèrpres i 8 músics
DIRECCIÓ MUSICAL: Joan Comaposada
DIRECCIÓ: Ferran Guiu
Teatre Gaudí Barcelona, Barcelona. Fins al 3 de febrer

AMB BON HUMOR

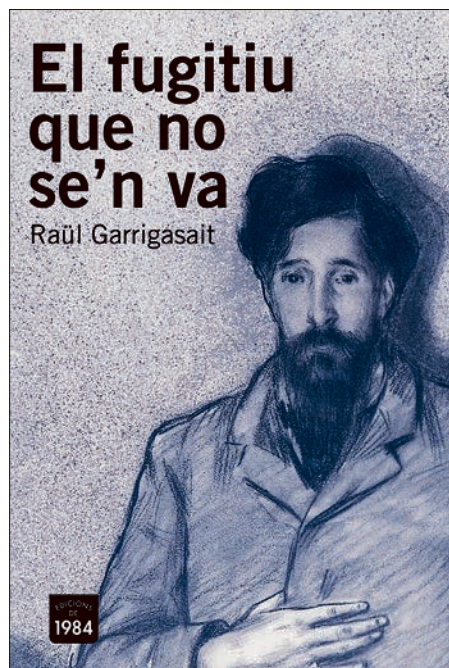

CRÍTICA LITERÀRIA

DAVID CLARET I PUYAL
Arquitecte i geògraf
dvclaret@hotmail.com

Fugir de la modernitat

RAÜL GARRIGASAIT

El fugitiu que no se'n va
Edicions de 1984, 2018, 172 pàg.

Després d'haver novel·lat a *Els estranys* el xoc entre l'antic règim i la modernitat, Raül Garrigasait hi torna amb un assaig que desgrana la figura de Santiago Rusiñol, el pintor i escriptor que associem a Sitges i el Cau Ferrat. I diem que «hi torna» perquè Rusiñol li serveix per a això: per continuar furgant en el contrast entre la modernitat (el liberalisme, l'estat, les lleis) i les resistències (inútils, al capdavant) que es troba.

El contrast és constant. Rusiñol, de família burgesa, deixa la família i la vida grisa i anodina de la fàbrica i s'immergeix en la bohèmia de París, el símbol de l'art per l'art, l'art *inútil*, que no és font ni de diners ni de moral, lluny de la disciplina que exigeix la modernitat. Però el bohemí també ha de menjar i pagar el lloguer, cosa que li produeix un conflicte permanent entre el rebuig a les formes de la modernitat i la necessitat d'acceptar-ne les normes.

Garrigasait ens mostra com aquesta contradicció és permanent al llarg de la vida de Rusiñol, de jove més obertament hostil a la modernitat (*fugint-ne*) i de gran *tornant* amb la família, acceptant les convencions, pintant jardins i deixant la morfina. L'autor dissectiona *L'hèroe*, *Llibertat* i *L'auca del senyor Esteve* per reflectir aquest conflicte constant entre l'estat, els costums ancestrals i la llibertat, i compara els articles refinats de Xènius (Eugeni d'Ors, alineat amb l'ordre perfecte del Noucentisme) amb els de Xarau (Santiago Rusiñol, un autèntic escèptic de la modernitat).

Rusiñol fugia i defensava l'alliberament contemplatiu: deixar-se anar a la deriva, aprofitar l'instant sense finalitat ni reconeixement, lluny de la pressa i la productivitat moderna. Però no se n'anava mai del tot i acceptava les condicions del present. I deia sobre el telègraf: «Un gran medi per escampar la bestiesa.» Francament, no sé què hauria dit sobre els telèfons mòbils i les xarxes socials, però m'ho puc imaginar. Amb la modernitat Rusiñol fugia (sense anar-se'n). Sovint penso que a mi em passa el mateix.

RAUXA

Abaixament admirable

Quan el nostre Déu es manifesta ho fa sempre de la forma menys vistosa i més humil. Per això Herodes no el sap distingir, mentre que els pastors el reconeixen a l'acte. Un té la mirada avesada a les parets feixugues del palau, els altres, a la bellesa del cel estelat. L'amor del nostre Déu per nosaltres és tan elevat que el du a abaixar-se fins a embrutar-se, i per Nadal ho fa encarnat en la feblesa d'un Nen, en un estable qualsevol d'un indret qualsevol.

L'escollida per portar-lo al món no és cap reina, ni cap filòsofa, ni tan sols una dama distingida, sinó Maria, una desconeguda filla de Natza-ret, més pura que totes les princeses del món. No és la primera vegada que Déu es decanta per aquell qui el món menysprea. A l'hora de triar un rei per al seu poble va ungir David, un pastor d'ovelles encara adolescent; abans havia preferit Moisès, un fugitiu cobert d'ignomínia, per treure el seu poble de l'esclavatge; encara abans, Déu es va fixar no en algun dels poderosos imperis del món, sinó en un poble de nòmades i pastors. I al començament de tot, la mateixa creació ja va ser un admirable primer abaixament pel qual els homes vam venir al món. Que els nostres ulls siguin com els dels pastors, i així el puguem reconèixer i lloar per sempre més.

EDUARD BRUFÀU

Agenda

Barcelona

BASÍLICA DE LA CONCEPCIÓ

Durant les festes de Nadal s'ha instal·lat un pessebre monumental al claustre (c/ Llúria, 70 - Barcelona). El **dilluns 24 de desembre**, a les 19.00, *Escenes del pessebre*, fetes per nens; a les 19.15, Missa del Pollet; a les 24.00, Missa del Gall amb la coral Veus Concepció. Vespres cantades a totes les solemnitats a les 19.00; concurs de pessebres obert a nens, gent gran, famílies, llars d'infants, col·legis, centres docents, col·legis professionals, cases religioses, comerços, empreses i oficines, residències geriàtriques i hospitals. Informació: tel. 934 576 552.

SEMBRADORS D'ESTELS

Fins al **dilluns 24 de desembre**, les delegacions de Missions celebren l'activitat *Sembradors d'estels*. Més informació: ddmissions5112@arqbcn.cat, tel. 932 701 014.

JUSTÍCIA I PAU

El **dijous 27 de desembre**, a les 20.00, recital del *Poema de Nadal* de Josep M. Segarra amb Pere Raich, Montserrat Toran i Cèlia Prats al monestir de Sant Pau del Camp de Barcelona.

CRISTIANISME I JUSTÍCIA

Els **dilluns del 14 de gener al 25 de març**, a les 19.00, seminari-audició *Les cantates de Bach i els exercicis espirituals* amb Francesc Riera i Francesc Roma (tel. 933 172 338).

JMJ PANAMÀ

El **cap de setmana del 26 al 27 de gener**, a Mataró, trobada per viure la JMJ de Panamà. Informació: www.jovesij.com.

XXIX PREMI JOAN PROFITÓS

Fins al **divendres 15 de febrer** es poden presentar els originals a aquest premi d'assaig pedagògic. Informació: tel. 934 410 004.

Girona

PESSEBRES

El **dissabte 22 de desembre**, a les

18.00, conferència de fra Valentí Serra *Pessebre i cultura popular* al Museu de la Mediterrània de Torroella de Montgrí.

Solsona

PASTORETS

El **diumenge 23 de desembre**, a les 17.00; el **dimecres 26**, a les 18.00, i el **diumenge 30**, a les 17.00, *Els Pastorets* de Francesc A. Picas a l'Ametlla de Merola.

Tarragona

MARE DE DÉU DE L'ESPERANÇA

El **diumenge 23 de desembre**, a les 10:30, exposició *Les talles de la Mare de Déu* a la Fundació Catalana per a l'Arqueologia Ibèrica (c/ Sant Jordi); a les 11.00, mostra de gegants i d'imatgeria (pl. Sant Jaume); a les 18.00, a la parròquia de Sant Jaume, fi de la novena predicada per Mn. Estanislau Figuerola i missa; tancament de les festes de la coronació de la Mare de Déu de l'Esperança a Figuerola del Camp.

Terrassa

CATEDRAL

El **dilluns 24 de desembre**, a les 24.00, Mons. Josep Àngel Saiz presideix la Missa del Gall; el **dimarts 25**, a les 12.00, missa de Nadal i benedicció apostòlica.

CENTRE CULTURAL MARATA

El **dissabte 29 de desembre**, a les 21.00, concert de Claudi Arimany (flauta travessera) *Moltes... flautilitats!!* a la parròquia de Santa Coloma de Marata - les Franqueses del Vallès.

Vic

COVA DE MANRESA

Del **divendres 1 de febrer al dijous 28**, mes d'exercicis dirigits per Josep Sugrañes, s.j. Tel. 938 720 422.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè el llenguatge del cor i del diàleg prevalgui sobre les armes

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions
Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut del
Departament de Presidència de la
Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

 /catalunyacristiana

 @catcrist

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Víctor Gay, GIRONA; Miquel Àngel Martín, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, M. Carme Bigorra, David Claret, Agustí Codinach, Joan Guiteras, Núria Ferret, Marta García, Antonio Gil, Oriol Junqueras, Joan Martí, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Consol Muñoz, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Armando Pego, Quique, Hilari Raquer, Ignasi Ricart, Josep Rius-Camps, M. Josep Salvadó, Lluís Serra, Leticia Soberón, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Pau Vidal, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.

Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

CARME MUNTÉ

Cada Nadal, abans de la missa del Gall, Joan Codinach (Barcelona, 1934) regala a la seva dona un pessebre en miniatura fet per ell. El primer va aparèixer dins d'un estoig petit en forma de rosa, perquè la seva dona es deia precisament Rosa. Codinach ha continuat amb la tradició malgrat que la seva dona va morir ara fa cinc anys. Una mostra de la seva col·lecció de pessebres en miniatura es pot veure a la Pia Almoïna, seu del Museu Diocesà de Barcelona, fins al 6 de gener.

Com comença la tradició de fer pessebres en miniatura?

Sempre m'ha agradat fer manualitats en miniatura. Un dia vaig visitar una amiga que feia estoigs, i en tenia un de molt petit, per a un anell, en forma de rosa. Hi vaig posar un pessebre i el vaig regalar a la meua dona per Nadal. Com que li va agradar tant, vaig continuar cada any la tradició. Al mes de gener ja començo a pensar on podré encabir un nou pessebre en miniatura.

Fa cinc anys que va morir la seva dona, però vostè ha continuat fent-li el regal.

L'hi continuo fent perquè el sentiment d'amor és el mateix. El veritable motiu és que sigui feliç amb el regal. Abans de sortir cap a la missa del Gall, poso el pessebre davant d'una foto seva i li dic: «Rosa, aquest és el pessebre d'enguany.» Són sentiments que no es poden explicar, que s'han de viure. La continuo tenint ben present. De fet, cada dia la trobo més a faltar.

Quina diversitat de pessebres podem trobar?

L'única escena del cicle de Nadal que em falta fer és l'anunciació de la

Joan Codinach exposa pessebres en miniatura a la Pia Almoïna de Barcelona

Joan Codinach mostra els seus pessebres, que s'exposen a la Pia Almoïna de Barcelona, a Mn. Xavier Parés. / Agustí Codinach

«El pessebre és un regal d'amor a la meua dona»

Mare de Déu. La resta ja les he fet totes: el naixement, l'anunciació als pastors, l'adoració dels Reis i la fugida d'Egipte. Pel que fa al continent, sempre busco un forat on posar-hi un pessebre: una capseta, un estoig, una olleta... Per a l'any vinent ja tinc a punt una àmfora commemorant l'espai on es va trobar el llibre d'Isaïes, a prop del mar Mort.

Vostè i la seva dona es van conèixer a la parròquia dels Sants Just i Pastor de Barcelona, on es van casar l'any 1962. Van estudiar Teologia. Vostè és membre del grup de lectors

de la catedral i ministre extraordinari de la comunió. Sempre ha servit l'Església!

Vaig aprendre a estimar Déu de ben petit. Les dificultats en temps de la guerra civil i de la postguerra em van fer estimar Déu amb totes les forces i voler seguir l'exemple de Jesús de pau, perdó i amor als altres. Estic agraït a Déu per la vida que he tingut. Amb la Rosa ens vam casar el dia de Sant Jordi del 1962, l'any del concili, i tenim un fill, l'Agustí, que precisament és el fotògraf de Catalunya Cristiana.

47ena. EDICIÓ

TONA PESSEBRE VIVENT D'OSONA

L'ART D'UN POBLE

Representacions: 23, 25, 26 i 30 de desembre de 2018
1, 6, i 13 de gener de 2019

A partir de les 6h de la tarda. Última representació a les 8h, a la Falda del Castell de Tona
Informació: 938124304, 938124288, 938124373 www.pessebre-vivent-osona.cat

Club més Amics

Associació Amics de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel

Contacte
Tel. 934 092 700
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

DEL 12 AL 24 DE GENER 2019

Festes de Lalibela - ETIÒPIA

MARÇ 2019

MALTA

DEL 24 AL 29 D'ABRIL 2019

Pasqua ortodoxa al LÍBAN

DEL 9 AL 20 DE MAIG 2019

JAPÓ

Un viatge de la tradició
a la modernitat

JULIOL 2019

PERÚ

(Cuzco i Machu Pichu)

DEL 28 DE GENER AL 3 DE FEBRER 2019

PELEGRINATGE A TERRA SANTA

Camí de fe, cultura i història

09/16 MAIG
30 MAIG / 10 JUNY
AGOST 2019
AGOST 2019
SETEMBRE 2019
OCTUBRE 2019
NOVEMBRE 2019
NOVEMBRE 2019
DESEMBRE 2019
DESEMBRE 2019

MESOPOTÀMIA TURCA
SENEGAL I GÀMBIA
CANADÀ
XINA ÈTNICA (LA RUTA DE SHANGRI-LA)
ETIÒPIA (TRIBUS DEL SUD)
REGNES DE L'HIMÀLAIA: NEPAL I BUTAN
PORTUGAL TEMPLARI + FÀTIMA
NOVA YORK (LLUMS DE NADAL)
PESSEBRES DELS ABRUÇOS
CAP D'ANY A EGIPTE